

OLIMPINĖ PANORAMA

2021 M. RUGSĖJIS NR. 9 (145)

ĮTAMPOS ŽAIBOLAIDIS

NEMAŽAI OLIMPIEČIŲ PO TOKIJO ŽAIDYNIŲ GALĖJO ATOSTOGAUDAMI NUVYTI ŠUSIKAUPUSIĄ ĮTAMPĄ. O KITIEMS, KAIP ANTAI DVIRATININKEI RASAI LELEIVYTEI, ILGIAU ATSIKVĖPTI NELEIDO LABAI SVARBŪS STARTAI

Pirk bilietą internetu,

be jokių eilių

perlas.lt

**EURO
JACKPOT**

**viking
lotto**

**TELE-
LOTO**

**Keno
LOTO**

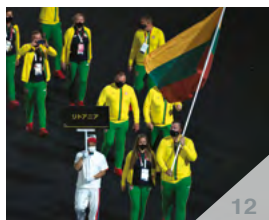
JĖGA

8%

nuo loterijos bilieto kainos keliauja
Lietuvos olimpiniam sportui

OLIFĖJA

LTeam
OLYMPIC

5

SKAITYTOJAMS

LTKO PREZIDENTĖS MINTYS

6

LAISVALAIKIS

PO STARTŲ TOKIJUJE –
OLIMPIEČIŲ *RESTARTAS*

12

PARALIMPINĖS ŽAIDYNĖS

TOKIJAS TRISKART SUSPINDO BRONZA

16

POSĖDIS

SVARBŪS SPRENDIMAI

18

AMBASADORIUS

Į AUSTRALIJĄ – SU SAVO TROFĖJAIS

21

RINKIMAI

ŽENGŠ PERMAINŲ KELIU

24

VEIDAS

NAUJOJO KAPITONO NAUJOS IDĖJOS

26

PROJEKTAS

OLIMPINIS MĖNUO GRĮŽTA ĮKVĖPTI VAIKUS

28

ARBITRAI

OLIMPINĖS ŽAIDYNĖS – IŠ KITOS VARPINĖS

31

VEIKLA

MAŽAME KAMBARĖLYJE – DIDELI DARBAI

36

TALENTAI

NAUJOS KARTOS DIDELĖS AMBICIJOS

38

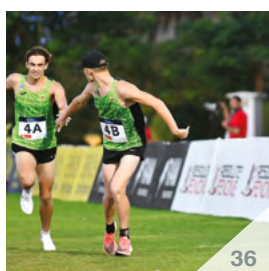
KRONIKA

LTKO ĮVYKIŲ DIENORAŠTIS

40

SKAITAU, ŽIŪRIU, KLAUSAU

KALĖDOS BE FILMŲ – NE KALĖDOS

VIRŠELYJE

Europos dviračių sporto
čempionato grupinių
lenktynių bronzos medaliu
laimėjo Rasa Leleivyte
„Scanpix“ nuotr.

REDAKTORIUS

Marius Grinbergas

AUTORIAI

Marytė Marcinkevičiūtė
Laima Stundžaitė
Lina Motužytė
Bronius Čekanauskas
Rita Bertulytė
Birutė Pakėnaitė
Vaidas Čeponis
Inga Jarmalaitė
Dominykas Genevičius

FOTOGRAFAI

Alfredas Pliadis
Vytautas Dranginis

KALBOS REDAKTORĖ

Inga Necelienė

MAKETUOTOJAS

Artūras Gimžauskas

KONTAKTAI

Olimpiečių g. 15, LT-09200 Vilnius
panorama@ltok.lt

INTERNETO SVETAINĖ

www.ltok.lt

Online ISSN 2351-5899

Jei norite dalytis žurnalo medžiaga
su savo skaitytojais, privalu
pranešti, kad informacijos šaltinis –
„Olimpinė panorama“

LTEAM

TRANSLIUOTOJAS

tv3.lt 3play

KONFERENCIJA

Sporto fanams ir profesionalams

2021 10 21
9.30 val.

Lengvosios
atletikos maniežas
Žemaitės g. 6, Vilnius

ONLINE

Daugiau informacijos
www.lteamkonferencija.lt

Organizatoriai

Partneriai ir rėmėjai

SPORTO BENDRUOMENĖ NEŽINIOJE

TRIS DEŠIMTMEČIUS OLIMPINIUS MEDALIUS ŠALIAI GARANTAVUSI NEPRIKLAUSOMA LIETUVOS TAUTINIO OLIMPINIO KOMITETO FINANSAVIMO SISTEMA ATSIDURĖ NEŽINOMYBĖJE. VISAI NETRUKUS SEIMAS SVARSTYS LOTERIJŲ ĮSTATYMO PAKEITIMO PROJEKTĄ, KURIUO SIŪLOMA LOTERIJŲ PARAMOS SKYRIMĄ IŠ PARAMOS GAVĖJŲ NUKREIPTI Į ŠALIES BIUDŽETĄ.

Ką tai reiškia LTOK ir visai sporto bendruomenei, žurnalas „Olimpinė panorama“ kalbėjosi su olimpine čempione, LTOK prezidentė Daina Gudžinevičiūte.

Jau spalį Seimas svarstys kelis dešimtmečius veikusio LTOK finansavimo pokyčius. Kokiomis nuotaiomis sporto bendruomenė laukia šio sprendimo?

Gyvename ne tik su nerimu, bet ir nežinomybėje. Deja, bet šie pokyčiai planuojami jau nuo kitų metų pradžios, o naujosios sistemos modelis dar nėra parengtas ir niekas negali atsakyti, kaip jis veiks. Todėl ne tik nežinome, kaip bus remiamos federacijos, sportininkai, bet ir kaip veiks pati sistema.

Man tikrai labai sunku paaiškinti tokią skubą. Žinau tik tiek, kad neteksime maždaug dviejų trečdalių visų lėšų. Dabartinis LTOK finansavimo modelis sėkmingai veikė tris dešimtmečius. Tad imantis tokių pokyčių mažų mažiausia, ką reikia padaryti, tai kalbėtis su sporto bendruomene, atsakyti į visus kylančius klausimus ir iki menkiausių smulkmenų suplanuoti bei pasirūpinti, kad naujasis finansavimo modelis veiktų taip pat efektyviai kaip dabartinis.

Mums svarbiausia – sportininkų gerovė ir dėl jos labiausiai neramu. Elitiniai sportininkai šiuo metu gauna ir valstybinę, ir olimpinę stipendiją. Būtent olimpinės stipendijos, nuo kurių mes mokame mokesčius, suteikia socialines garantijas sportininkams. Valstybinių stipendijų koeficientas yra įtvirtintas Sporto įstatyme. Jeigu stipendijos mokėti nebegalėsime, kyla du klausimai: kas atletams suteiks socialines garantijas ir kas kompensuos prarastą olimpinę stipendiją? Mums keista, kad naujas sporto finansavimo modelis keičiamas atskirai nuo Sporto įstatymo.

Labai bijau, kad gali pasikartoti ankstesnės sporto reformos, po kurios iki šiol negalime atsigauti, rezultatai.

Kas kelia daugiausiai nerimo, kalbant apie naują finansavimo modelį?

Daugybę metų kalbėdami apie LTOK finansavimo sistemos pertvarką keldavome klausimą – *kaip?* Kaip ir koku pagrindu gausime lėšų iš biudžeto ir kaip galėsime jas panaudoti? Kaip galėsime iš biudžeto lėšų skirti dotacijas juridinėms organizacijoms? Kaip galėsime biudžeto lėšas skirti sportininkų pasiruošimui olimpinėms žaidynėms? Kaip galėsime mokėti olimpines stipendijas?

Deja, bet atsakymų neturėjome nei pernai, nei užpernai, nei turime šiandien.

Tokijo olimpinėse žaidynėse sportininkai dalyvavo su LTOK pirk-

tu inventoriumi, bet ar galėsime toliau jį pirkti? Nors įstatymo pataisų rengėjai užtikrintai sako *taip*, bet kaip tai vyks – atsakyti negali, o tai reiškia, kad mes to negalėsime daryti.

Prieš ketverius metus Finansų ministerija jau siūlė LTOK finansuoti iš biudžeto, bet taip ir nesugebėjo iki galo paaiškinti, kaip valstybės lėšos mus pasiektų ir kaip mes galėtume jas panaudoti. Atsakymų neturime ir dabar.

Jeigu įstatymo pataisos įsigalios nuo kitų metų sausio 1-osios, ką tai reiškia sporto federacijoms ir pačiam LTOK?

Lėšų trūkumą, nežinomybę ir chaosą. Tai liečia tiek mus, tiek sporto bendruomenę. Kitų metų biudžeto planuoti nei mes, nei federacijos negali, nes nežinome, nei koks bus finansavimas, nei iš kur jis ateis. Žinome tik tiek, kad lėšos, kuriomis 30 metų buvo remiamas olimpinis judėjimas, nuo šiol keliaus į biudžetą, o ar iš ten pasieks sportą, deja, bet nežinome.

Nors LTOK vykdomasis komitetas patvirtino individualių sporto šakų rinktinių finansavimo kriterijus, bet tik paskutiniam šių metų ketvirčiui. Tad kažką prognozuoti labai sunku. Mums nežinoma, kokia bus naujoji schema.

Šiuo metu valstybės lėšos federacijas pasiekia kovą ar balandį, bet kaip jos gyvens pirmąjį metų ketvirtį – neįsivaizduoju. Praktiškai visi olimpinės rinktinės kandidatai tuo metu išvyksta į treniruočių stovyklas užsienyje. Iš ko jos bus finansuojamos? Iki šiol šių skylių dengdavo LTOK lėšos, o kaip bus dabar – nežinau, nes mes jų neturėsime.

Glaudžiai bendraujame su federacijomis, sportininkais, treneriais ir matome, kaip ši nežinia juos veikia ir koks nerimas kyla. Kitaip ir būti negali. Visų galvose sukasi neatsakyti klausimai: kaip federacijoms planuoti kitus metus, ar sportininkams inventorius bus perkamas viešųjų pirkimų būdu, jei taip, kaip tai daryti? Ar stovyklas irgi reikės įsigyti per viešuosius pirkimus? O keliones?

Nežino ne tik federacijos ar mes, bet nežino ir mūsų politikai.

Pabandykite įsivaizduoti, jei Simonai Krupeckaitė prieš pasaulio čempionatą sulūš dviratis, ką reiktų daryti? Rašyti paraišką viešiesiems pirkimams, laukti kelis mėnesius ir nerimauti, ar geriausia pasiūlymą pateiks būtent tas gamintojas, kurio inventorius labiausiai tinka sportininkei? Toks procesas būtų labai sudėtingas.

Deja, bet tikrai nerandu atsakymo, kodėl 30 metų veikusių nepriklausomo finansavimo modelį nutarta sunaikinti per naktį ir daugybę metų nuo vienos ministerijos prie kitos mėtomą sportą perimti į savo rankas.

L. Asadauskaitė-Zadneprovskienė su vyru Andrejumi ir dukra Adriana rinkosi aktyvų laisvalaikį

PO STARTŲ TOKIJUJE – OLIMPIEČIŲ *RESTARTAS*

KIEKVIENOS OLIMPINĖS ŽAIDYNĖS SPORTININKUI – RIMTAS ATSKAITOS TAŠKAS, NUO KURIO PRASIDEDA IR KURIUO BAIGIASI KAŽKAS LABAI SVARBAUS, KAM ATIDUOTA BEGALĖS LAIKO, JĖGŲ, SVAJONIŲ. PASIEKUS VIENAM GYVENIMO, KITAM KETVERIŲ AR, KAIP ŠĪKART, PENKERIŲ METŲ TIKSLĄ, DAŽNAI ATSIVERIA TUŠTUMA: KAIP, KUR IR KODĖL ŽENGTI TOLIAU? KAIP NUVYTI SUSIKAUPUSIĄ ĮTAMPĄ, KAD VĒL ŠVIESIA GALVA BŪTŲ GALIMA PLANUOTI ATEITĮ? KIEK ATLETŲ – TIEK RECEPTŲ, KĄ KURIS RINKOSI PO OLIMPINIO TOKIJO.

LAIMA STUNDŽAITĖ

Penkiakovininkė, Tokijo žaidynių vicečempionė Laura Asadauskaitė-Zadneprovskienė grįžusi namo pateko į tikrą maratoną: oficialūs valdžios ir jaukūs artimųjų sveikinimai, priėmimai, seni darbai ir nauji įsipareigojimai eiti į posėdžius, dirbti sporto labui. O visas pauzes užpildė aktyvus laisvalaikis.

„Tai jau vos ne tradicija – iškart po olimpinė žaidynių startuoti „Velomaratone“, – šypsosi su šeima paskutinį vasaros savaitgalį dviračio pedalus mynusi 37-erių sportininkė, šiame dviračių maratone dalyvavusi ir 2012-aisiais po Londono žaidynių, kuriose iškovojo aukso medalį. – Kadangi dviračių sportas – gana ekstremalus, jau esu startavusi mėgėjų grupėje ir mačiau, kad tai nėra visiškai saugu, – susirenka didelė minia, visi važiuoja taip, kaip jiems atrodo, būna kritimų ir traumų, tad artėjant svarbiausioms varžyboms tokių dalykų vengiu. O po jų – kodėl gi ne? Vyras šiuose maratonuose dalyvauja dažniau, pasiūlė prisijungti ir mums su dukra.“

Buvęs profesionalus sportininkas, dvejų olimpinė žaidynių medalininkas, dabar – šiuolaikinės penkiakovės treneris Andrejus Zadneprovskis varžėsi pusšimčio kilometrų „Velomaratono“ trasoje, Laura su dukra Adriana – mėgėjų rungtyje, jos numynė po dešimt kilometrų. Tokijo žaidynių sidabro medalio laimėtoja tikrai nedvejojo, ar savaitgalį praleisti minant dviračio pedalus, ar pagaliau ištiesus kojas patingėti ant sofos.

„Tik ilsėtis ir visai nespportuoti? To gali norėti dieną, daugiausia – dvi, o paskui būtų nuobodu! Mūsų šeimos laisvalaikis beveik visada susijęs su vienu ar kitu sportu. Ir šis dviračių maratonas mums – labai smagiai praleistas laikas, o pats renginys puikus“, – sako Laura.

Iškart po Tokijo svajojusi apie ramaus poilsio savaitę kuriame nors Lietuvos kurorte ji šio noro dar neįgyvendino, bet dėl to tikrai nesikremta: „Jau esu tą patyrusi ir žinau, kad po žaidynių bent du mėnesius reikia atiduoti duoklę visuomenei, dalyvauti

Asmeninio albumo nuotr.

Ieties metikas E.Matusevičius keliavo po Italiją

Asmeninio albumo nuotr.

V.Andrulytė Nidoje prasilėkė vėjaračių ir mokėsi valdyti kreiserinę jachtą

renginiuose, be to, ir rimtų darbų valdžios institucijose prisidėjo. Kada, jei ne dabar, kai mūsų, sportininkų, klauso, kai po žaidynių visas šviežia ir aktualu, kalbėti apie sporto problemas, pasidalyti savo įžvalgomis? Ši veikla man įdomi, svarbi ir prasminga. Labai noriu prisidėti prie sportininkų gerovės.“

Adriana nuo rugsėjo pradėjo lankyti penktą klasę. Nauja mokykla, mokytojai, klasės draugai sumaišties į Zadneprovskij gyvenimą neįnešė.

„Ji pamažu tampa vis savarankiškesnė, viskas sekasi labai neblogai“, – džiaugiasi Laura, jau suderinusi visos šeimos treniuočių ir dukters pamokų tvarkaraščius.

SKERSAI IŠILGAI PERVAŽIUOTA ITALIJA

Ieties metikas Edis Matusevičius šypsoi: „Dabar jau viskas gerai – esu atsigavęs ir po koronaviruso, ir po olimpinė žaidynių. Nors net nesijaučiau pernelyg pervargęs. Man 2020-ieji buvo sunkesni. Na, bet buvo proga ir laiko pailsėti, tad tą ir dariau beveik keturias savaites – nepamenu, kada būčiau tiek sau leidęs. Ir, turiu pripažinti, vertėjo, nes grįžęs jaučiuosi daug geriau, o sportuoti norisi dar stipriau.“

Daug keliaujantis į varžybas ir sporto stovyklas poilsinėje kelionėje Edis buvo tik 2019-aisiais, tąkart po ilgo ir sunkaus sezono išlėkė į Dubajų. Šįsyk 25-erių sportininkas su drauge – taip pat lengvaatlete, šuolininke į aukštį Urte Baikštyte atostogoms pasirinko Italiją. Pora išsinuomojo automobilį ir, galima sakyti, pervaziavo šią šalį skersai išilgai. Nuo Venecijos iki Milano, paskui – Romos. Pasidairydami po apylinkes, išsukdami iš pagrindinių kelių jiedu nulėkė apie du tūkstančius kilometrų.

Keliaujant paprastai įsimena įvairūs nuotykių ir nenumatytos situacijos. Tokia viena įstrigo ir Urtei su Edžiu: ieškodami užsakytos nakvynės vietos kalnuose, jie dardėjo jau net ne siauručiu plentu, o per mišką vingiuojančiu žvyrkeliu. Temo, kelias vis prastėjo. „Kokius tris kilometrus važiuojame per plūktą molį, žolės – net sunku tą kelią apibūdinti, slinkome gal dešimties kilometrų per valandą greičiu. Atrodė, priekyje nieko neberasime, nežinia, kur teks sulaukti ryto. Pasiekėme nedidelę akmeninę pilį. Nakvojome ne joje, o viename greta įrengtų vagonėlių. Po keistos kelionės ten neatrodė labai jauku. Užtat išaušus rytui gamtos grožis atėmė žadą – patys sunkiai patikėjome, kad naktį ta vieta atrodė šiek tiek bauginanti. Fotografavome, siuntėme draugams nakties ir ryto fotografijas. Mums ten labai patiko“, – pasakoja olimpietis.

Italijoje porai patiko viskas, daugybės keliautojų giriama virtuvė – taip pat. „Ir pica, ir makaronai“, – vardija prie stalo sportinę dietą pamiršti sau leidę Urtė ir Edis. Romos senamiestis su savo jaukiomis gatvelėmis ir įsimenamais pastatais pakerejo labiau nei vienu iš naujų pasaulio stebuklų vadinamas Koziliejus. Tačiau dar didesnį įspūdį paliko Florencija. „Labai ro-

mantiškas miestas, kuriame gera, jauki aura“, – sutaria abu. Po atostogų Edis iškart kibo į mokslus – Lietuvos sporto universitete jis studijuoja treniravimo sistemas, dabar yra ketvirtame kurse. „Susitvarkėme mokslus, dabar – vėl visas dėmesys sportui. Olimpinės žaidynės jau atrodo kaip mirażas. Pritrūko jose man žiūrovų, tad įspūdis liko šiek tiek niūrokas. Nebuvo jos man pačios geriausios, pirmas blynas gal kažkiek prisvilęs, bet kitos žaidynės tikrai bus geresnės. Iki jų – treji metai, nei daug, nei mažai, bet miegoti nėra ko“, – sako ieties metikas, naują olimpinę ciklą nusiteikęs pradėti darbingai.

GALVĄ IŠPŪTĖ NIDOS VĖJAS

Buriuotoja Viktorija Andrulytė geriausiai pailsi aktyviai leisdamą laiką ir bendraudama. Po olimpinio Tokijo 29-erių sportininkė tą ir stengėsi daryti.

„Olimpinės žaidynės buvo keistos – visą laiką buvome uždaryti, negalėjome niekur išeiti. Bet save motyvavau, kad tai varžybos, atvažiuojame čia buriuoti. Pabaigoje iš nuovargio vos vilkau kojas, bet atsipūsti nebuvo kada. Iškart po finišo, ankstų kitos dienos rytą išskridome, turėjau staigiai susikrauti daiktus, kažką išsiųsti į Lietuvą. Kelias paskutines paras Japonijoje buvau miegojusi nuo trijų iki penkių valandų, skrydis – ilgas ir sunkus, namus pasiekėme trečią nakties. Didžiausias nuovargis ir susikauptė dėl to“, – pasakoja tris savaites Japonijoje prabuvusi sportininkė.

Grįžusi į Lietuvą ji pirmiausia norėjo atsimiegoti, bet įtampa ir laikas, prie kurio Tekančios saulės šalyje spėjo įprasti, darė savo: pusę šešių ryto akys pačios atsimerkdavo. Pailsėjusi ir greitai persiorientavusi prie lietuviško gyvenimo ritmo, Viktorija išvažiavo į Nidą, ten vykusį olimpinį festivalį, kuriam pasibaigus liko viešėti pajūryje pas draugę. Turbūt niekur geriau nei Nidoje ir apylinkėse neišvaikščiosi susikaupusio psichologinio nuovargio – tuo ten ji darsyk įsitikino.

Tačiau vien ramių vaikštynių buvo maža – iki tol pajūriu nelakščiusi „Blokart“ vėjaračiais, šįsyk šią pramogą buriuotoja mielai išmėgino.

„Pažįstami iš tokių pramogų organizatoriaus „Irlaklojis“ seniai siūlė pabandyti, bet dvejus metus vis neradau tam laiko. Labai pasisekė, nes prieš pradėdamas važinėti nulijo, pliažas buvo lygutėlis, vėjas – labai geras. Po to nuėjau į spektaklį „Užpustyti“, kuriame pasakojama apie Neringos istoriją – pamatyti jį taip pat seniai norėjau, tik nesusėdėdavau“, – džiaugiasi Viktorija.

Beje, vėjaratis jai nebuvo visiškai naujiena – kartą jau buvo juo važiavusi Nidos aerodrome ir tada tapo Lietuvos čempione: „Buvo truputį juokinga, nes visiškai nenučiuokiau, kaip tą „Blokart“ valdyti, rėkia: „O kur stabdys?“ Bet greitai valdymą perpratau ir tikrai neblogoi sekėsi.“

B.Virbalytė-Dimšienė Graikijoje

R.Leleivyte su sūnumi Albertu

D.Jančionis susituokė su mylimąja Vasare

Dar viena aktyvaus laisvalaikio pramoga – pasiplaukiojimas jachta „Neringa“. „Mokiausi prisišvartuoti, atsišvartuoti, bures pakelti, vairuoti. Ar laivas klausė? Žinoma. Principai juk tie patys, tik dydis ir inercija skiriasi, – juokiasi Viktorija, greitai savo „Laser radial“ laivo valdymo patirtį pritaikiusi ir didelėje jachtoje. – Plaukėme iš Estijos į Lietuvą, pirmą kartą buriavau ir vairavau jachtą jūroje naktį. Gavome visko – ir stipraus vėjo, ir štilio. Man labai patiko.“

Likusį laiką namie Kaune ji leido besišėdama ir plepėdama su seniai matytais draugais, giminėmis – pagaliau bendravo laisviau, nes iki Tokijo dėl COVID-19 grėsmės kontaktus buvo sumažinus iki visiško minimumo.

„Nors kūnas po olimpinų žaidynių dar buvo įsitempęs, nenorėjo sustoti, pasakiau sau, kad reikia ilsėtis, ir tą dariau. Net mokslininkai įrodyta, kad tikrasis poilsis prasideda 21 atostogų dieną. Pailsėjau, laimėjau Lietuvos buriavimo čempionatą Nidoje, dabar laukia Europos čempionatas Bulgarijoje, lapkričio gale – pasaulio pirmenybės Omane“, – laukiančias varžybas vardija į įprastą rutiną grįžusi sportininkė.

„TECHNINĖ APŽIŪRA“ IR SUSTIPRĖJIMAS

Lengvaatletė, sportinio ėjimo atstovė Brigita Virbalytė-Dimšienė po Tokijo žaidynių darė tai, kam iki tol stigo ar visiškai nebuvo laiko: džiaugėsi namiškiais – savaitėmis jos laukusių vyro Mariaus ir viso pulko jų augintinių draugija, tokiais malonumais, kaip pasivaikščiojimai palei už Vilniaus esančius jų namus, miškelius, kuriuose jai išvykus pridygo baravykų.

„Ne aš diktuoju pasivaikščiojimo tempą! – kvatoja daugiau nei pusę gyvenimo sportiniu žingsniu varžybų trasas matuojanti 36-erių lengvaatletė. – Viena mūsų kalytė sena, tad derinamės prie jos lėto žingsnio. Prie kompanijos prisijungia ir katinas, pakeliui jis pradeda ožiuotis ir reikalauja nešti, tad esu labiau darželio auklė nei šitos kompanijos pasivaikščiojimo vadovė.“

Laiko atsikvėpti ir save susirinkti po Tokijo LRT televizijoje žurnalistė dirbanti Brigita visiškai neturėjo: „Esu tas žmogus, kuris užsiėmęs milijonu veiklų, tad turėjau staigiai šokti į įprastą vėžes ir nepatyrčiau to, ką sako kiti sportininkai, išgyvenę visą jausmų amplitudę – nuo apatijos iki pakilimo. Gal užsiėmimai, į kuriuos neriau stačia galva, ir išgelbėjo mane nuo niūrių minčių, kurios dažną po olimpinų žaidynių apninka. Juolab vyliausi, kad startas bus sėkmingesnis, bet bandau vertinti iš kitos pusės, jog galėjo būti ir blogesnis. Neturėjau kada savo emocijų rimčiau analizuoti, tačiau pripažįstu, kad šios žaidynės buvo labai sudėtingos mano kūnui, o tai turi pasekmių ir dvasiniams dalykams. Tad, kaip juo-

kauju, poolimpinis laikas buvo skirtas mano „techninei apžiūrai“ ir sustiprėjimui. Reikėjo atsakyti sau į klausimą, ar kūno remontas dar įmanomas mano amžiuje, ar reikia galvoti kita linkme. Nieko neforsavau, nes dar buvo varžybų, treniruotės su mano mylimu Zigmu Živatkausku buvo visiškai minimalios, kad neįsijaučiau skausmo.“

Net ir visiškai neatitrūkdama nuo varžybų bei pratybų ritmo, Brigita ištaikė kelių dienų kelionę su vyru į Graikijai priklausančią Santorino salą.

„Kadangi laukė varžybos – turėjau apginti Lietuvos čempionės titulą, tad sąžinės graužatis nepaliko ir per atostogas. Bet treniruotės tenai buvo paprastesnės, nelipant per save“, – pripažįsta net ir savo svajonių saloje sportavusi ėjinkė.

Apie Santoriną įjėdu su vyru galvojo penkiolika metų – nuo tada, kai po vestuvių leisdami medaus mėnesį Kretoje nepasinaudojo proga nuplaukti iki netoliese esančios mažesnės dieviškai gražios salos. Užtat pamačiusi, jog iš Vilniaus atsirado tiesioginis skrydis į Santoriną, dirstelėjo į savo tvarkaraštį ir čiupo bilietus.

Dimšos apsigyveno tradiciniame baltame namelyje su terasa ant stogo, iš kurios atsiveria nuostabiausias panoramos, motoroleriu nardė siaurutėmis vingiuotomis gatvelėmis. Didelis turistų srautas ramų buvimą mėgstančiai Brigitai atrodė vienintelis salos trūkumas. Užtat didžiulį privalumą – puikų maistą, šviežias burnoje tirpstančias jūrų gėrybes prisimena dar ir grįžusi namo.

„Bent jau mes, ėjikai, per žaidynes Sapore nebuvome lepinami maistu, ko Japonijoje tikrai tikėjomės. Tai kompensavo Santorinas“, – šypsosi sportininkė.

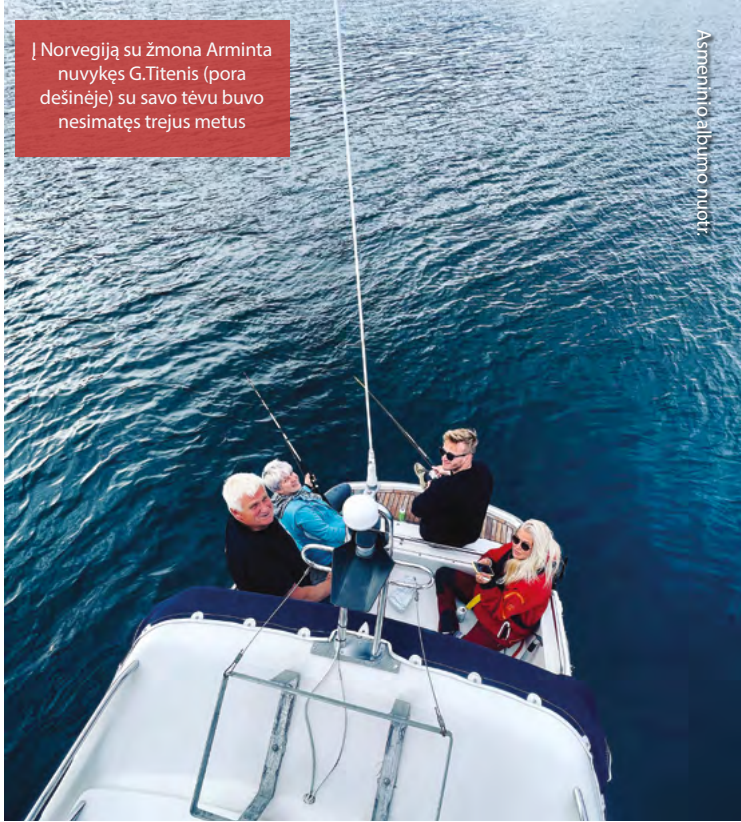
Jau po pirmųjų savo olimpinų žaidynių 2012-aisiais Londone, dar dažniau – po antrųjų 2016-aisiais Rio de Žaneire Brigita girdėjo klausiant: „Įgyvendinai svajonę, dalyvavai žaidynėse, gal jau baigsi karjerą?“ Dabar, pasibaigus olimpiniam ciklui ir artėjant keturiasdešimtmečiui, šis klausimas natūraliai tapo dažnesnis ir – aštresnis. „Labai greitai turėjau pasakyti aplinkai dėl sportinės karjeros. Nors „techninė apžiūra“ buvo būtina ir neatidėliotina, viduje žinojau atsakymą: taip, dar tikrai lieku sporte. Turiu tam tikrų iššūkių, kūnas kartais sunkiai atlaiko, bet tikrai tęsiu tai, ką myliu. Noriu dar pabūti“, – patvirtina Brigita, kad sustoti dar neketina.

VESTUVĖS IR MEDAUS MĖNUO

Irkluotojas Dominykas Jančionis, Tokijo žaidynėse startavęs su vyru porine keturviete, grįžęs iš Japonijos juto psichologinį nuovargį, kaip ir daug kitų olimpiečių, tačiau greitai jį išstūmė ma-

Į Norvegiją su žmona Arminta nuvykęs G.Titenis (pora dešinėje) su savo tėvu buvo nesimatęs trejus metus

Asmeninio albumo nuotr.

LAISVALAIKIS

Asmeninio albumo nuotr.

Mindaugas (kairėje) ir Simonas Maldoniai

loniesni vestuvių rūpesčiai. Suplanuoti šią šventę, galima sakyti, buvo paprasčiau nei dalyvavimą žaidynėse – olimpinėse atrankose pirma už brūkšnio ir be kelialapio likusi Lietuvos įgula kvietimą į Tokiją gavo paskutinę minutę, kai iš varžybų po dopingo skandalo pasitraukė Rusijos ekipažas.

„Olimpinės žaidynės buvo labiau netikėtos nei vestuvės, joms dieną rinkomės dar nežinodami, pateksime į žaidynes ar ne. Bet dėl visa ko – jau po Tokijo“, – pasakoja 28-erių irkluojas, dalyvavęs ir 2016-ųjų Rio de Žaneiro žaidynėse. Jo išrinktoji Vasarė dirba amerikiečių kompanijoje „Thermo Fisher“, jie drauge jau aštuonerius metus. Šventėje, kurią jaunieji planavo pusmetį, dalyvavo 35 svečiai, tarp jų – olimpinį irkluojų pora Milda Valčiukaitė ir Saulius Ritteris.

Medaus mėnesiui jaunavedžiai rinkosi gražia gamta garsėjančią Madeirą, po to aplankė Škotijoje gyvenančią Domyko seserį Dovilę – abiem patiko šalis ir Edinburgas, kuriame jų viešnagės metu kasdien vyko vis kitokie šventiniai renginiai.

Be irklų ir įprasto treniruočių ritmo šį jam išskirtinį rudenį Domykas praleido mėnesį: „Pailsėti puiku, bet, tiesą sakant, sporto pasiilgau. Matydamas gerą orą vis pagalvodavau, kad jau visai norėčiau pairkluoti. Nėra kada ilgai ilsėtis – prabėgs metai, o po to – jau atrankos į Paryžiaus žaidynes.“

Dabar jis su kolegomis jau sportuoja Trakuose, sporto stovykla šiltesniuose vandenyse numatyta sausį.

ATOSTOGOS IR MEŠKERĖS DAR LAUKIA

Dviratininkė Rasa Leleivyte, Tokijo žaidynėse startavusi skilusiu šonkauliu ir varginama stiprių skausmų, laiko ramiai sveikti ar pasilepinti neturėjo. Jau antrą rugsėjo savaitę 33-erį sportininkės laukė svarbus startas: Italijoje vykusiame Europos dviračių plento čempionate moterų grupinėse lenktynėse Rasa finišavo trečia ir iškovojo bronzos medalį.

„Skausmas Japonijoje tikrai trukdė. Bet traumų juk nesuplanuosi, o mūsų sportas ypač nenusipėjamas. Gal kažkas lūžusiu šonkauliu būtų nuvažiavęs geriau, bet kitas iš viso nebūtų startavęs... Rezultatu nebuvau patenkinta, bet apie tai galvoti nėra kada – kibau į darbus, laukė Europos ir pasaulio čempionatai. Iškart po žaidynių išvykome trims savaitėms į aukštikalnes treniruotis. Pasisekė, kad kartu važiavo mano šeima. Tad pasiruošimo etapas buvo ramus, nereikėjo sukti galvos, kaip ten be manęs laikosi namiškiai“, – džiaugiasi tarp pratybų su savo vyru ir treneriu Paolu Baldi bei aštuonerių sūnumi Albertu galėjusi bendrauti olimpietė.

Šeima ją lydėjo ir į itin sėkmingą Europos čempionatą: „Jų buvimas šalia man padeda. Ypač – vyro, kuris yra ir treneris, ir osteopatas, tad po ilgų treniruočių ar varžybų man padaro masažą, pagal mano savijautą koreguojame treniruočių planą. Pasisekė, kad mano šeima – taip pat ir mano komanda.“

Kiekvienais metais dviratininkė mėnesį skiria atostogoms, kad atsigautų po įtempto varžybų maratono ir fiziškai, ir psichologiškai. Šmet tokio laiko ji sulauks spalio viduryje, po paskutinių sezono lenktynių. Iki koronaviruso pandemijos kartu su šeima važiuodavo prie jūros. Jei kokie nors ribojimai nesustabdytų, tą darys ir dabar.

„Labai patinka Graikijos pajūris, nors pastaraisiais metais rinkomės Italijos pakrantę. Geras oras, puikus klimatas, prie vandens gera mums visiems. Mano vyras mėgsta žvejoti. Aš taip pat prisidedu. Didžiausias laimikis? Graikijoje dienos metu meškere esu pagavusi du kalmarus. Jie labai gudrūs, pagauti nėra paprasta, tad visi stebėjosi, kaip čia man užkibo, o dar tokie nemaži, visi paskui pavalgėme, – prisimena Rasa, tąsyk kaip reikiant nustebinusi iš povandeninės žūklės grįžusį vyrą. – Paolas sakė, kad net nelabai įmanoma tokiu būdu kalmarų pagauti, o man pavyko! Tikiuosi, kad pandemija neuždarys visų namuose ir dar pažvejosime šį rudenį.“

MATUOJASI TRENERIO DARBA

Plaukikas Giedrius Titenis po savo ketvirtųjų olimpinį žaidynių išties norėjo poilsio. „Tie penkeri metai – ilgesnis olimpinis ciklas – buvo sunkūs. Po jų tikrai reikėjo galvą atvėsinti. Tai visiškai normalu, nes kiekvienam žmogui būna sunku, kai užbaigia kažkokį projektą, kurį puoselėjo ketverius metus. Visiems po to reikia pauzės, poilsio, laiko viskam apgalvoti“, – sako 32-erį sportininkas.

Plaukikai olimpiniais metais atostogų trukmę renkasi patys – kas mėnesį, kas du. Pasak Giedriaus, dauguma jo kolegų per atostogas bando aktyvų poilsį: važinėja dviračiais, žaidžia futbolą, bėgioja – jiems tiesiog norisi vandenį pakeisti kažkuo kitu.

Jis per šias atostogas žvejojo. „Sakote, irgi ant vandens? Toli nuo jo nepabėgsi, juk ir į dušą kasdien reikia eiti. Svarbiausia pabėgti nuo plaukimo, nuo darbo baseine, žiūrėjimo į vieną liniją, „n“ kartų plaukimo pirmyn ir atgal. Nuo to tikrai reikia atsipūsti“, – pripažįsta Giedrius.

Dėl plaukimo – savo varžybų bei treniruočių tvarkaraščio ir užklupusios pandemijos Norvegijoje gyvenančio tėčio jis buvo nematęs trejus metus. Kartą su žmona Arminta jau buvo nusi-

D.Rapšys ilsėjosi Tenerifėje

pirkę lėktuvo bilietus, bet kelionės išvakarėse pasikeitė tvarka: paaikėjo, kad grįžus iš tos šalies tektų dvi savaites izoliuotis. To abu sau leisti negalėjo. Užtat po Tokijo, kai kelionių taisyklės tapo aiškesnės, abu buvo pasiskiepiję, jautėsi saugūs, iškart ir iškeliavo pas jau devynerius metus Norvegijoje gyvenančius Giedriaus tėtį Alvidą ir vyresnį brolių Mantą Titenius.

„Jie gyvena tame pačiame mieste, tik skirtinguose galuose. Kol dirbdavo, mes su Arminta keliaudavome po apylinkes, gamta ten labai graži, turtinga. Vakarais žvejodavome, bendraudavome jau visi kartu. Pasitaikė labai geras, visiškai nenorvegiškas oras, graži visa savaitė, – džiaugiasi plaukikas ir priduria, jog nėra labai geras žvejys. – Žuvys manęs kažko vengia. Nieko ypatingo nepagavome, bet tiesiog buvo smagu. Ten tikrai gerai kimba net neįgudusiems. Pataikėme įplaukti ten, kur laikėsi būrys skumbrių, traukėme po žuvį kas kelias sekundes. Jos nedidelės, bet labai smagios, kiekviena su žveju rimtai kovoja. Tad veiksmo buvo daug. Žuvies ištraukėme visi, bet ne ji buvo tikslas. Norėjome pabendrauti ir pasigrožėti kraštovaizdžiu iš kitos pusės – pamatyti sausumą iš jūros.“

Pasibuvęs su artimaisiais gražioje šalyje, Lietuvoje Giedrius grįžo į plaukimą. Dabar jis ir pats sportuoja, ir moko kitus: „Dirbu sveikatingumo klube „Impuls“ Vilniuje, Kareivių gatvėje. Su vaikais visai smagu, turiu ir suaugusiųjų grupę – su jais labai įdomu. Visuomet sakydavau, kad baigęs karjerą noriu būti treneriu. Dabar pasibandsiu ir bus aišku, ar tikrai noriu ir galiu juo būti. Kol kas prie man naujos veiklos dar tik pratinuosi.“

„PERSIJUNGIMAS“ AUTOMOBILIŲ TRASOJE

Baidarininkas Mindaugas Maldonis grįžęs iš Tokijo nebejuto didelės įtampos, slūgstančio streso – visa tai paliko Japonijoje, kur po starto galėjo atsipūsti.

Alfredo Pliadžio nuotr.

J.Kinderis, Pekino olimpinė žaidynių vicečempionas imtynininkas M.Mizgaitis ir M.Griškoniš dalyvavo futbolo rungtynėse

„Galvoje jau viskas buvo susistygavę. Grįžęs laiko ilsėtis neturėjau, bet ištaikėme su žmona vienai nakvynei nulėkti iki jūros. Tokios buvo mano atostogos. Skamba gaudžiai? Man tai – jokia tragedija. Prie jūros pabuvome trečią dieną, ketvirtą dieną jau turėjau grįžti į treniruotę. Nuo olimpinio starto buvo praėjusi savaitė – tiek laiko buvau nesportavęs, jau labai reikėjo judėti, čia pat laukė pasaulio čempionatas“, – šypsosi 30-metis baidarininkas, per „atostogų“ parą spėjęs užsukti į daugybę lankytas vietas – Klaipėdą, žmonos Kristinos pamėgtus Girulius, Orlando kepurę. Bendroms atostogoms su žmona laiko jis žada netrukus surasti.

O tam, kad pats perjungtų mintis nuo sporto, varžybų, pailsėtų psichologiškai, Mindaugui nebūtinos tolimos kelionės, šiltos jūros ir palmės. Atsiriboti nuo visko jam geriausiai padeda didžiausia po sporto aistra – galingi lenktyniniai automobiliai: „Buvau nulėkęs iki Marijampolės, kur turėjome išnuomotą trasą. Savo mašina nevažiuoju, pasiskolinu brolio. Tai sudedamoji mano moralinio atsigrąžimo po žaidynių dalis.“

Domėtis automobiliais jis pradėjo nuo vaikystės, gavęs pirmas žaislines mašinėles. Vėliau, augdamas ir pradėjęs užsidirbti, pinigų skirdavo sportui. Norimą automobilį įsigijo gerokai vėliau, nei pradėjo apie jį svajoti, kai jau galėjo sau tą leisti. Tada nusipirkta mašinai baidarininkas skyrė begalę laiko ir investicijų, viską montavo ir perdarinėjo pats.

„Prieš kokius penkerius metus, kai tapau finansiškai stabilus, šiam pomėgiui galėjau dar labiau atsiduoti. Mašinos man svarbu ne dėl to, kad jomis galima pasiekti didelį greitį. Man tai pirmiausia – didelės galios kontrolė, nes šonaslydžio automobiliai galingi, juos reikia suvaldyti. Tai nėra kažkas labai ekstremalus, bet įdomu. Sunku tą paaikškinti, reikėtų pajusti, kas tai yra. Man daug duoda ir tai, kad trasoje patirtomis emocijomis galiu čia ir dabar pasidalyti su broliu Simonu, draugais, kuriems mašinos irgi svarbios. Tas dalijimasis viską dar labiau sustiprina, – pasakoja baidarininkas, svajojantis kitais metais galbūt išbandyti jėgas ir lenktynių trasoje. – Esame geriausi Lietuvoje baidarių irkluotojai, tad kodėl neišbandžius savęs kitose srityse?“

Japonijoje, šalyje, kur galinga technika ir lenktynės tikrai populiarios, dėl pandemijos suvaržymų Mindaugas praktiškai neišvydo nieko, kas jį taip domina ir džiugina: „Spėjau pamatyti dvi legendines japoniškas mašinas ir vieną gamintą kitur, bet taip pat neblogą. Tai nutiko paskutinėmis akimirkomis prieš išlipant iš autobuso ir einant į oro uostą. Labai liūdna. Tokijoje yra du *parkingai*, kur savitgaliais renkasi žmonės su tikrai įspūdingomis mašinomis, kiekvienos jų vertė – ir po šimtą tūkstančių eurų. Ten tai būčiau turėjęs progos ir seilę pavarvinti, ir priėti apžiūrėti, ir pa-

D.Nemeravičiaus kelionės akimirkos

siklausti, jei tik savininkas kalbėtų angliškai, – pajusti tą kultūrą.“

Per žaidynes Japonijoje progos prisiliesti prie automobilių negavęs Mindaugas dabar atsigriebia garaže vis tobulindamas savo japonišką „Nissan“.

„Vis dar darau iš jos gražuolę, – juokiasi bent dvi tris savaites nuo irklavimo pailsėti sau leidęs sportininkas. – Tas poilsis aktyvus – dviratis, bėgimas, baseinas, bet irklavimo raumenys tegul pailsi. O spalį gal dar pavyks į trasą Marijampolėje išlėkti!“

ŠĮSYK TENERIFĖ – NE SPORTUI

Danas Rapšys su Lietuvos plaukikų komanda Tenerifėje treniravosi tikrai ne vieną kartą. Bet tada, kai ten vyksta stovyklos, be baseino ir viešbučio mažai ką spėja pamatyti. Užtat po Tokijo žaidynių 26-erių plaukikas su sužadėtine Jurinta ir bičiuliu pora panoro į šią Kanarų salą grįžti kaip turistai.

„Turiu savotišką ritualą kasmet nukeliauti į Teidės ugnikalnio viršūnę ir pažiūrėti, kaip jai „sekasi“. Girdėjau, kad ugnikalnis vis dar miega ir bet kada gali pabusti“, – pasakoja sportininkas, šįsyk su draugais po salą naršęs ne automobiliais, o „Vespa“ motoroleriais. Tokia kelionė – sudėtingesnė, bet ekstremalesnė ir garantuojanti dar daugiau įspūdžių.

O jų Danui nestigo ir grįžtant namo: „Skrendant iš Tenerifės, kaip ir keliaujant į tenai, nereikėjo jokių testų, nes esu pasiskiepijęs. Maniau, kad pakaks parodyti europietišką COVID pasą, kuris yra mano telefone. Draugai buvo pasidarę antigenų testą. Bagažą pridavėme likus maždaug 40 minučių iki skrydžio – neskubėjome, nes eilių nebuvo. Visi rodo neigiamus testų rezultatus, prieina mano eilė... Testo rezultatų neturiu – tik COVID europinį pasą. Man sako: neužtenka, nes skrendi per Londoną, o ten reikia neigiamo testo rezultato – jokie pažymėjimai netinka. Sakau, kad tiesiog sėsimė į kitą lėktuvą, niekur Didžiojoje Britanijoje nekeliausime. Tačiau gaunu atsakymą, kad tokios taisyklės. Ištinka šioks toks stresas – gal ne toks, koks prieš varžybas, bet neramu. Juolab kad keliaujant į Tenerifę per Belgiją sakė, jog vykstant tranzitu jokių testų nereikia. Ieškau išeities. Ar galima pasidaryti testą oro uoste? Taip! Bet atsakymas – po pusantros valandos, o iki skrydžio – 30 minučių...“

Palieku draugus, bėgu (labai retai bėgioju) į testavimo zoną su lagaminu. Kol randu, praeina dar penkios minutės. Dar tiek pat trunku pildydamas atsakymus per programėlę. Mokėti kortele. Aha. Prieš skrydį į Tenerifę nusiėmiau pinigų, o kortelės bankomatas negražino. Skambinu draugams, kad atneštų kortelę sumokėti. Nervas jau normalus. Klausiu, kiek laiko truks testas ir kada atsakymas. Geriausiu atveju – 40 minučių. Sakau, kad turiu

20. Atsako: gerai, sėskis, stengsimės greičiau. Atsakymą, nuolat atnaujindamas telefoną, gaunu per tris minutes! Iki skrydžio – 17 minučių.

Apsidžiaugęs bėgu prie įlaipinimo vartų. Patikra. Pasirodo, kad skubėdamas paėmiau draugų lagaminą, kuriame yra skysčių. Noriu atidaryti lagaminą – tas užrakintas kodu. Skambinu draugams, kurie jau laukia prie vartų. Dėl kodo nesusikalbam. Ant kojų – krūva oro uosto darbuotojų, kurie stengiasi padėti. Net policininkai. Pagaliau pavyksta. Nors lėktuvas pagal grafiką jau turėjo būti pakilęs, manęs palaukė. O lėktuve prakaitas iš manęs garavo dar pusvalandį.“

Danas nurimo jau lėktuve, o dar labiau – baseine gimtajame Pa-nevėžyje, kurio per atostogas spėjo kaip reikiant išsiilgti.

RADO MAŽIAU ĮPRASTOS VEIKLOS

Irkluotojas Dovydas Nemeravičius, Tokijuje startavęs su vyrų porine keturviete, po žaidynių, kaip yra pratęs, ieškojo naujų potyrių ir nenuspėjamų kelionių. Šįkart 24-erių sportininkas nusprendė leistis į žygį ir baidare per tris dienas įveikti 220 kilometrų.

„Po sezono turiu visą mėnesį laisvesnio laiko, tad galiu jį skirti tokioms pramogoms“, – paaiškina per vieną vakarą išskylą susiplanavęs ir jai susiruošęs Dovydas. Valtyje su juo turėjo būti ir šuo, bet sportininko augintinė kalytė Kaja peršalo ir šeimininką pasitiko tik finiše.

Per tris dienas nuplaukti tiek daug kilometrų – rimtas iššūkis net olimpiečiui. Ypač, kai irkluojant daugiau nei pusę laiko vėjas pučia į veidą. Tai labai mažino greitį, nors upės tėkmė ir padėjo. Prisdėjo vėstantis oras, anksčiau temstantys vakarai ir rudeninės liūtys, tačiau sezoniniai nemalonumai ekstremalaus žygio nesugadino. Iš šiukšlių maišų pasigaminęs neblogą lietpaltį, jais pridengęs ir baidarę, kelionę pradėjęs Kaune, po trijų dienų sportininkas sėkmingai finišavo Ventės rage. Ten jį sutiko visa šeima, o iki tol visą laiką buvo vienas, didžiąją laiko dalį net neturėdamas gero telefono ryšio. Užtat pabuvęs vienuoje irkluotojas puikiausiai nuo visko pailsėjo.

Kiti olimpiečiai po Tokijo irgi atrado, kaip išvėdinti galvas, bandydami smagias sporto šakas. Pavyzdžiui, 35-erių irkluotojas Mindaugas Griškonis su 34-erių penkiakovininku Justinu Kinderiu rinkosi futbolą. Su kitais sportininkais ir bičiuliais Lietuvos didžiojo kunigaikščio Gedimino štabo batalione jie sužaidė draugiškas rungtynes, kurias organizavo Krašto apsaugos ministerija.

Kitokia veikla ir nauji, ne kasdien treniruotėse matomi žmonės – puikus būdas atitrūkti. O po to vėl galima galvoti: įprastos vėžės ar nauja pradžia.

Žaidynių atidarymo parade Lietuvos vėliavą nešė lengvaatlečiai O.Dobrovolskaja ir A.Skuja

TOKIJAS TRISKART SUSPINDO BRONZA

LIETUVOS PARALIMPINIO KOMITETO PREZIDENTAS MINDAUGAS BILIUS SAKO, KAD IŠ TOKIJO PARVEŽTI TRYS MEDALIAI VIRŠIJO JO LŪKESČIUS, NESLEPIA PATS PAJUTĘS NORĄ ŽENGTI Į ŽAIDYNIŲ METIMŲ SEKTORIŲ IR PRISIPAŽĪSTA, KAD BRONŽINĮ DŽIAUGSMĄ TEMDO SKUBOTAI ŠTUMIAMAS NAUJAS SPORTO FINANSAVIMO MODELIS IR NEŽINIA DĖL ATEITIES.

INGA JARMALAITĖ

Lietuvos paralimpinio komiteto (LPAK) prezidentas Tokijuje viešėjo savaitę. Dalyvavo žaidynių atidarymo ceremonijoje, keletą kartų lankėsi paralimpiniame kaimelyje, ėjo palaikyti Lietuvos sportininkų, kaip vienas kandidatų į Europos paralimpinio komiteto Vykdomąjį komitetą bendravo su kitų šalių komitetų vadovais. Ir kaip žiūrovas stebėjo rutulio stūmimo varžybas, po kurių prieš penkerius metus Rio de Žaneire išdidžiai kėlė į viršų trispalvę ir džiaugėsi solidžiausiu sportiniu trofėjumi – paralimpinių žaidynių auksu.

„Labai sukirbėjo“, – paklaustas, ar stebint rutulio stūmimo varžybas nieks viduje nesukirbėjo, atsako LPAK prezidentas.

Sutiko ne vieną kolegą sportininką, bet nuostabas ir klausimų, kodėl neina ginti paralimpinio čempiono titulo, nesulaukė. „Vieni kitus pažįstame, todėl dauguma jau žinojo, kad pasikeitė mano vaidmuo, baigiau sportinę karjerą ir esu paralimpinio komiteto vadovas. Tokijuje sutikau kitų šalių rutulio stūmikų, disko metikų. Šnektelėjome ir su ukrainiečiu, su kuriuo dalyvavome Rio žaidy-

nėse, o dabar Tokijuje jis pelnė disko metimo rungties sidabrą. Tokie susitikimai malonūs, pažadina prisiminimus. Prisipažinsiu, pagavau save galvojantį, kad galėčiau ir aš dėl medalio dar pakovoti. Metimo technika ir noras varžytis išliko“, – Tokijuje aplankiusias slaptas mintis atskleidžia M.Bilius.

APIE KITONIŠKAS ŽAIDYNES

Nepaisant sudėtingų sąlygų, Tokijo žaidynėse dalyvavo daugiau sia iki šiol nacionalinių paralimpinių komitetų atstovų – iš viso 162 valstybių sportininkai (tarp jų pora komandų – Rusijos paralimpinio komiteto ir pabėgėlių).

Kaip sportininkas M.Bilius dalyvavo 2012 m. Londono ir 2016 m. Rio de Žaneiro paralimpinėse žaidynėse, todėl tai, ką išvydo Tokijuje, turėjo su kuo palyginti. Sportininkų kaimelis, pasak LPAK vadovo, mažai kuo skyrėsi nuo Londono ir Rio, gyvenimo sąlygos gana geros. Tik kiekviename žingsnyje buvo juntama pandemijos ranka, atsirado daugybė įvairiausių reikalavimų.

NERIMAS DĖL ATEITIES

Seimas pradėjo svarstyti Loterijų ir lošimų mokesčio įstatymo pataisas, kurias priėmus iš esmės pasikeistų olimpinio ir paralimpinio sporto finansavimas. LPAK ir LTOK pinigai pasiektų iš biudžeto, o ne iš olimpinį ir paralimpinį sportą remiančių loterijų bendrovių.

LPAK vadovui didžiausią nerimą kelia skubėjimas ir noras be jokių diskusijų su sporto bendruomene kuo greičiau pakeisti daugiau nei tris dešimtmečius veikusį olimpinio sporto finansavimo modelį.

Seimo Biudžeto ir finansų komiteto pirmininkas Mykolas Majauskas sumanyta reformai pagrįsti pasitelkia skaidrumo ir finansinės atskaitomybės šūkius, bet į klausimus, kurių daug kyla sporto bendruomenei, sportininkams, Lietuvos tautiniam olimpiniam ir Paralimpiniam komitetui, aiškių atsakymų nepateikia, skelbiamų skaičių nepagrindžia, schemos, kaip konkrečiai finansavimas bus skirstomas, kada jis pasieks sportą, – nenubraižo.

„Pagrindinis mūsų partneris ir LPAK finansinis rėmėjas yra „Euloto“. Kai valdžia sako, kad 8 proc. iš loterijų pelno paimsime į biudžetą ir tada duosime dukart tiek, kyla labai daug klausimų. Seimo Biudžeto ir finansų komiteto pirmininkas M.Majauskas, kuris itin aktyviai įsitraukęs į šį projektą, man niekaip negali paaiškinti, o kaip mes gausime daugiau. Yra biudžetas, yra eilutės, už ką gauni, – ir viskas.

Pavyzdžiui, mes iš savo rėmėjų pinigų galime skirti lėšų komunikacijai, prekės ženklui „Parateam Lietuva“ kurti ir plėtoti, galime atidaryti neįgaliesiems sportininkams skirtą krantinę. Tą darome, viena vertus, norėdami įamžinti visus mūsų sportininkus, pelniusius paralimpinius medalius, kita vertus, tokie projektai pasitarnauja mūsų žinomumui didinti. Taigi dabar mes galime samdyti profesionalią komandą, kuri ateina dirbti, nes galime jiems mokėti atlygį. O biudžete numatyti tik sportui skirti pinigai. Komunikacijai, viešinimui, neįgaliečių sporto žinomumo projektams pinigų nenumatyta.

Dėl biudžetinių pinigų mums kyla daug klausimų, bet atsakymų į juos negauname. Tarkime, šiemet šie pinigai atėjo balandžio mėnesį. Seime žadėjo pasistengti, kad jie ateitų vasarį. Bet jeigu nepasistengs? Kita vertus, ką mums be pinigų daryti sausio, vasario mėnesiais? Negalėtume tais mėnesiais nei treniruoti, nei varžybų planuoti.

Mes prašome: pateikite projektą, kaip bus dalinami pinigai, kada, už ką galėsime juos gauti. Labai paprastas pavyzdys: jeigu ne mūsų rėmėjų pinigai, mes net nebūtume išskridę į Tokiją, nes valstybė sako, kad mes jums negalime duoti pinigų bilietams įsigyti, nes bilietai jums kompensuojami iš Tarptautinio paralimpinio komiteto. Taip, jie kompensuojami, bet ne prieš žaidynes, o gerokai po jų. Kaip be pinigų iki žaidynių nusigauti?

Jei matytume projektą, kokių principų ir kada pinigai bus dalinami, tada galėtume svarstyti, diskutuoti, bet niekas nei paaiškinti sugeba, nei tokio projekto pateikti. Dar girdime pažadus, kad gausime 38 proc. daugiau pinigų, bet iš kur jie ateis – vėlgi atsakymo nėra.

Mūsų neklausia, su mumis nekalba. Girdime tik lozungus: bus skaidriau, aiškiau, bus atskaitomybė. Kai kalbėdamas radijo laidoje paklausiau M.Majausko, ar paėmus pinigų iš vienos kišenės ir įdėjus į kitą, kurią vadinatė biudžetu, bus daugiau medalių, jo atsakymas buvo toks: „Aš nesu sporto specialistas, aš tiesiog paprasčiausias buhalteris.“

Todėl mano klausimas labai paprastas: ar sportininkų rengimo sistema yra tik buhalterija ir ar buhalteriai gali išmanyti sporto specifiką? – klausia LPAK vadovas M.Bilius.

Paralimpinių žaidynių bronzos laimėtoja Lietuvos golbolo rinktinė

„Kiekvienas rytas prasidėdavo nuo spaudymo, tai yra nuo seilių testo. Nepranešus nebuvo galima niekur išeiti. Buvau apsisostęs ne paralimpiniame kaimelyje, o viešbutyje, todėl visur nuveždavo mašina, bet reikėjo iš anksto pasakyti, kur važiuoji ir kada grįši“, – pasakoja M.Bilius.

Šios žaidynės iš visų ligšiolinių išsiskyrė ir tuo, kad vyko be žiūrovų. Ir nors paralimpiečiai jautė didelį visuomenės, žiniasklaidos dėmesį, M.Bilius neabejoja, kad sportininkų jausmai, išsivežti iš Tokijo, būtų visai kitokie, jeigu tribunose būtų buvę žiūrovų.

Kaip ir olimpiečiai, taip ir paralimpiečiai be privalomo testavimo nė žingsnio iš savo kambarių negalėdavo žengti, jiems irgi teko palikti Japoniją per 48 valandas nuo paskutinio paralimpinio starto. Tai sukėlė tam tikros įtampos ir galvos skausmo, kaip reikėtų pakeisti bilietus, jeigu, pavyzdžiui, turnyro pradžioje buksavę Lietuvos golbolininkai nebūtų įveikę grupių etapo. Bet Lietuvos komandos vadovė Asta Narmontė, kuriai M.Bilius labai dėkingas, puikiai susitvarkė su visais kilusiais rūpesčiais.

„Net neįsivaizduoju, kaip Tokijo paralimpinių žaidynių komitetas sugebėjo surengti tokias žaidynes. Organizatoriams teko įveikti daugybę iššūkių. Tai pirmas tokio masto renginys pandemijos laikotarpiu, todėl net neabejoju, kad tai buvo pačios saugiausios ir sudėtingiausios žaidynės per visą jų istoriją. Ir pavykusios žaidynės“, – organizatoriams pagyūrų negaili LPAK vadovas.

Vienuolika paralimpiečių, trys medaliai. Kaip vertinate Tokijo paralimpines žaidynes ir kiek prieš jas tyliai ar garsiai pats planavote medalių? – paklausė LPAK vadovo M.Biliaus.

Prieš žaidynes taip svarščiau: vienas medalis būtų gerai, du tobula, o trys – tai apskritai nerealu. Iš vienuolikos į Tokiją išvykusių sportininkų šeši sudarė golbolo komandą, likusieji penki buvo individualių sporto šakų atstovai. Vadinasi, daugiausia galėjome iškovoti šešis medalius, o mūsų sportininkai parvežė tris. Todėl vertinti kaip nors kitaip nei labai gerai – negalėčiau.

Iš Rio de Žaneiro paralimpiados (joje su golbolo komanda dalyvavo trylika sportininkų) parsivežėme du aukso ir vieną sidabro medalį. Šiuo požiūriu Tokijoje galbūt medalių vertė kitokia, bet pridėjus su COVID-19 susijusius iššūkius, kuriuos papildomai teko įveikti, pasirodymą vis tiek vertinčiau kaip labai puikų.

Gal šiek tiek gaila, kad plaukikas Edgaras Matakas pelnė bronzą, nors prieš žaidynes pasaulio reitinge buvo pirmas, Tokijoje po atrankos plaukimų irgi pirmavo, todėl jam planavome aukščesnę prabos medalį. Bet jis įgavo neįkainojamos patirties ir net neabejoju, kad su dar didesniu įkarščiu ruošis Paryžiaus žaidynėms.

Beje, visi medalius iškovoję sportininkai nebuvo naujokai žaidynėse. Tarp golbolininkų yra tokių senbuvų, kurie jau net penkeriose žaidynėse dalyvavo. O bronzą parsivežęs E.Matakas ir to-

M.Bilius

Andriaus Ožalo / LPAK nuotr.

O. Bareikio triumfas po dvikovo dėl bronzos

kios pat prabos medalį iškovojęs dziudo imtynininkas Osvaldas Bareikis kovojo Rio de Žaneire. Brazilijoje Osvaldas liko penktas, o aukščiausia Edgario ten užimta vieta – aštunta.

Bet mūsų komandoje buvo ir jaunų lengvaatlečių, kurių rezultatai ypač džiugina. Tokijuje debiutavo Oksana Dobrovolskaja, Donatas Dundzys ir Andrius Skuja.

Kuris paralimpietis jus labiausiai nustebino?

O. Bareikis. Jis labai daug jėgų įdėjo į atrankos varžybas, bet per atrankas ir pagal reitingą jam prasibrauti į Tokiją nepavyko, apmaudžiai liko pirmas už brūkšnio. Negana to, šeimoje buvo įvairių rūpesčių, o prieš keletą mėnesių jis tapo tėčiu – susilaukė vaiko. Todėl labai džiaugėmės, kad būtent jis gavo vardinį kvietimą į Tokiją. Ir dar buvo smagiai, kai taip patekęs į žaidynes pelnė medalį.

Prieš išvyką į Tokiją dėliojome taip: būtų puiku, jeigu golbolininkai ir E. Matakas pelnytų medalius. O prie jų prisidėjo su psichologine įtampa puikiai susitvarkęs O. Bareikis.

Kodėl iš pradžių neužtikrintai žaidė golbolininkai?

Iš pradžių jie buksavo, bet, laimei, lemiamu momentu susiėmė. Manau, susidėjo du dalykai. Pirmas – įtampa, kad atvyko ginti čempionų titulo. Antras – gal nebuvo tiksliai apskaičiuoti aklimatizacijos procesai, galbūt aklimatizacijai reikėjo skirti daugiau laiko, o gal kaip tik mažiau. Šį niuansą reikės detalai išanalizuoti ir kitą sykį atsižvelgti.

Ar būdamas Tokijuje pasigedote su žaidynėmis, jų dvasia susijusių dalykų? Galbūt pajutote apmaudą, kad kilusi pandemija iš šių paralimpinių žaidynių dalyvių atėmė kažką svarbaus?

Dalyvavau Londono ir Rio de Žaneiro paralimpinėse žaidynėse, kurių organizatoriai pasistengė, kad žaidynių dalyviai galėtų pamatyti jų šalį. Jei išvykęs svetur į žaidynes ar kitokias varžybas dar turi galimybę susipažinti su tos šalies kultūra, gamta, žmonėmis, iš jos išsiveži ne tik įspūdžius, galbūt medalį, bet ir dalį tos šalies. Man tikrai gaila, kad Tokijo žaidynių dalyviai to negalėjo patirti.

Galima guostis bent tuo, kad beveik visi mūsų paralimpiečiai 2018 ir 2019 metais, dar prieš COVID-19 protrūkį, lankėsi Japonijoje. Golbolininkai stovyklavo Tojohašyje, lengvaatlečiai viešėjo ir sportavo Hiracukoje. Taigi Japoniją jie šiek tiek matė, nors pačiame Tokijuje buvo gal pusdienį.

Suvaržymai, kurių per žaidynes organizatoriams teko griebtis, pridėjo tam tikro vidinio spaudimo, nes sportininkai neturėjo visiškai jokios laisvės. Iš kaimelio išleido tik į treniruotes ir varžybas, bet prieš išvyką reikėjo nurodyti, kada išvažiuoji ir kada grįši. Nuvykęs į treniruotę gali dirbti valandą, bet jei matai, kad gerai

Andriaus Ožalo / LPAK nuotr.

Ant garbės pakylės – plaukikas E. Matakas

LIETUVIŲ REZULTATAI

DZIUDO

Osvaldas Bareikis (B3 klasė, svorio kategorija iki 73 kg) – trečia vieta.

GOLBOLAS

Vyrų komanda (Mantas Brazauskis, Genrikas Pavliukianecas, Nerijus Montvydas, Marius Zibolis, Justas Pažarauskas, Artūras Jonikaitis) – trečia vieta.

LENGVOJI ATLETIKA

Oksana Dobrovolskaja (F11 klasė), disko metimas – aštunta vieta (29 m 50 cm).

Donatas Dundzys (F37 klasė), disko metimas – septinta vieta (44 m 98 cm); rutulio stūmimas – šešta vieta (13 m 86 cm).

Andrius Skuja (F46 klasė), rutulio stūmimas – septinta vieta (14 m 76 cm); ieties metimas – devinta vieta (45 m 9 cm).

PLAUKIMAS

Edgaras Matakas (S11 klasė), 50 m laisvuju stiliumi – trečia vieta (26,38 sek.); 100 m krūtine – penkta vieta (1 min. 16,27 sek. – naujas asmeninis ir Lietuvos aklujų bei silpnaregių rekordas).

Roberto Dačkaus/ Lietuvos Respublikos Prezidento kanceliarijos nuotr.

Per pagerbtuves po žaidynių Lietuvos golbolininkai įteikė šalies prezidentui G.Nausėdai golbolo kamuolį

sekasi arba kaip tik dar nori kažką patobulinti, gali užtrukti ir dvi valandas. O Tokijuje sportininkams teko treniruotis tiksliai tiek, kiek iš anksto buvo numatę.

Ką galėtumėte pasakyti šioms neįprastoms paralimpinėms žaidynėms pasibaigus: ar papildomi metai iš Lietuvos sportininkų daugiau atėmė, ar pridėjo?

Mūsų atveju, sakyčiau, procentas būtų 50 su 50. Pavyzdžiui, bronziniams prizinininkams E.Matakui, O.Bareikiui papildomi metai pridėjo brandos. Manau, jei žaidynės būtų vykusios pernai, į paralimpinę rinktinę nebūtų patekę debutantai O.Dobrovolskaja ir A.Skuja. O štai golbolo rinktinės vyrai metais paseno. 2020-aisiais jie demonstravo puikią sportinę formą, kas žino, gal prieš metus jie būtų tapę čempionais.

Pats buvote Tokijo lengvosios atletikos stadione, stebėjote rutulio stūmimo varžybas, kuriose prieš penkerius metus triumfavote. Ar viduje nieks nesukirbėjo, nekilo noras eiti į sektorių ir pakovoti?

Taip, buvau atidaryme, po to stebėjau, kaip Donatas Dundzys stūmė rutulį. Labai sukirbėjo. Dar bevaikščiოდamas po paralimpinį kaimelį pajutau keistą jausmą, apėmė nostalgija. Gal atsidūrus panašioje aplinkoje natūralu pajusti praėjusių metų ir įvykių ilgesį. Bet po kurio laiko nurimęs pagalvojau, kad visai smagu būti ir savo šalies paralimpinio judėjimo vadovu, pažiūrėti iš šalies, kaip kitiems sekasi.

Nuramino ir dar viena mintis. Jeigu aš būčiau varžėsis, žaidynėse nebūtų debutavęs tose pačiose rungtyse dalyvaujantis 29-erių metų D.Dundzys. Todėl džiaugiuosi, kad tokio rango varžybų partitės įgavo jaunas sportininkas.

Bet prisipažinsiu – žiūrėjau varžybas ir dėliojau, o kur aš galėčiau būti. Tokijuje rezultatai nebuvo labai aukšti: rutulio stūmimo čempionui pakako 15,78 m, nors aš Rio de Žaneire nustūmiau 16,80 m. Metras šioje rungtyje yra labai daug. Bet dabar senokai rutulį stūmiau, neįsivaizduoju, kaip sektųsi. Užtat ne taip seniai Vingio parke mestas diskas gerai skrido, netgi toliau negu Rio: ten sidabrą užsitikrinau numetęs 53,50 m, o Vingio parke švystelėjau apie 55 m.

Pasibaigus Tokijo olimpinėms žaidynėms, kuriose sidabrą iškovojo vienintelė penkiakovininkė, ne sykį nuskambėjo žodžių junginys „pasiektas dugnas“. Ar dugnas ir paralimpinis sportas kaip nors susiję?

Mes ir taip ilgai buvome dugne, bet, man rodos, surinkę stiprią

M. Bilius (dešinėje) aplankė šalies sportininkus paralimpiniame kaimelyje

Donato Gribausko nuotr.

komandą iš to dugno vos palypėjome. Vien tai, kad pirmą kart per paralimpinį žaidynių istoriją šis sporto renginys buvo transliuojamas Lietuvoje, – mums jau didžiulis laimėjimas.

Pamažu tampame labiau matomi ir turbūt dėl to truputėlį daugiau neįgaliųjų ateina į mūsų sportą. Žmonių įtraukimas į sportą – mums labai svarbus rodiklis, bet tą padaryti mūsų bendruomenei sunkiai sekasi, sportuojantieji nesiekia nė vieno procento. Jei atsiranda tokių žmonių, kurie paskambina ir paklausia, kur galėtų išbandyti vieną ar kitą sportą šaką, mes tai vertiname kaip mažą teigiamą poslinkį. Ir tokių poslinkių pastebime vis daugiau. Esame užsibrėžę tikslą pasiekti bent du procentus sportuojančiųjų, tada žingsnis po žingsnio judėti link trijų.

Dabar paralimpinis sportas, turėdamas „Euloto“ finansinį rėmėją, žinomumo požiūriu išgyvena aukso amžių. Taip pat mes turime galimybę sportininkams suteikti tokias sąlygas, kokių aš pats sportuodamas neturėjau. Kai prieš išvyką į Rio de Žaneirą paprašiau nupirkti man rutulio stūmimo batus, sulaukiau atsakymo, kad Paralimpiniame komitete nėra pinigų, nes valstybė tokioms reikmėms jų neskyrė. Dabar mūsų paralimpiečiai turi geresnes sąlygas, gali išvykti į treniruočių stovyklas.

Mums sekasi neblogai, bet didelį nerimą kelia tai, ką girdime iš Seimo Biudžeto ir finansų komiteto apie naują paralimpinio sporto finansavimo modelį. Jeigu jis būtų įgyvendintas, tai mus grąžintų atgal ir atsidurtume dar žemiau negu dugnas.

Iki Paryžiaus žaidynių lieka treji metai. Kokį išskirtumėte svarbiausią darbą, kurį reiktų atlikti, kad į kitas paralimpines nuvyktų bent tiek pat sportininkų kiekį Tokiją?

Svarbiausias darbas – neleisti sugriauti esamos sporto finansavimo sistemos.

Tokijo žaidynių vicečempionė L.Asadauskaitei-Zadneprovskienei bus padovanotas automobilis

SVARBŪS SPRENDIMAI

RUGSĖJO 23 D. VYKUSIAME LIETUVOS TAUTINIO OLIMPINIO KOMITETO VYKDOMOJO KOMITETO POŠĖDYJE PATVIRTINTAS PARYŽIAUS OLIMPINIŲ ŽAIDYNIŲ KANDIDATŲ SĄRAŠAS, PRISTATYTA TOKIJO OLIMPINIŲ ŽAIDYNIŲ ATASKAITA BEI PATVIRTINTI ATNAUJINTI FINANSAVIMO KRITERIJAI.

Lietuvos tautinio olimpinio komiteto prezidentė Daina Gudžinevičiūtė bei olimpinės misijos vadovai Einius Petkus ir Agnė Vanagienė Vykdomojo komiteto nariams pristatė pasirengimo ir dalyvavimo Tokijo olimpinėse žaidynėse ataskaitą.

„Grįžę iš Tokijo nedelsdami išsiuntėme federacijoms klausimyną, siekdami išsiaiškinti, kodėl nepavyko pasiekti planuoto rezultato, ko trūko bei kuo federacijos gali pasidžiaugti. Pagrindines priežastis dėl rezultatų galėčiau suskirstyti į kelias grupes: finansavimas, pandemijos įtaka, kvalifikacijos, medicinos ir sporto mokslo trūkumas“, – sakė E.Petkus.

Pateiktose ataskaitose sporto šakų federacijos rašė apie biudžetinio finansavimo vėlavimą bei trūkumą, šoktelėjusias pasirengimo sąnaudas pandemijos sąlygomis, sporto mokslo, medicininio aptarnavimo, sporto bazių, trenerių trūkumą pasirengimo metu, pakitusią atrankos sistemą. Kai kuriems sportininkams koją kišo patirties trūkumas ir jaudulys.

Teigiamai federacijos įvertino užtikrintą, nuoseklų ir ilgalaikį iš

LTOK gaunamą finansavimą, kuris nemažėjo ir laiku pasiekė gavėjus net per pandemiją. Verta paminėti, kad visi Tokijo olimpinėse žaidynių dalyviai vyko su LTOK iššomis pirktu inventoriumi.

Pasirengimo olimpinėms žaidynėms finansavimą nuo 2017 m. LTOK nuosekliai didino. Galima palyginti: kandidatams į Rio de Žaneiro žaidynes buvo mokamos 63 olimpinės stipendijos, o prieš Tokijo olimpinės žaidynes LTOK stipendijas gavo per šimtą atletų.

UŽ MEDALĮ – AUTOMOBILIS

Vykdomojo komiteto sprendimu, olimpinei vicečempionėi Laurai Asadauskaitei-Zadneprovskienei bus padovanotas Tarptautinio olimpinio komiteto partnerio „Toyota“ automobilis „Lexus RX“.

Piniginėmis išmokomis bus paskatinti visi prizines vietas (1–8) olimpinėse žaidynėse užėmę sportininkai ir jų treneriai, Tokijuje dirbęs medikų ir kitas pagalbinis personalas.

Prizines vietas Tokijuje iškovojo: penkiakovininkė L.Asadauskai-

tė-Zadneprovskienė (2 vieta, treneriai Jevgenijus Kliosovas ir Andrejus Zadneprovskis), irkluojuojanti Milda Valčiukaitė ir Donata Karalienė (4 vieta, treneris Virgaudas Leknickas), treko dviratininkės Miglė Marozaitė ir Simona Krupeckaitė (5 vieta, treneris Dmitrijus Leopoldas), irkluojuojantis Mindaugas Griškonis (6 vieta, treneris Robertas Tamulevičius), disko metikas Andrius Gudžius (6 vieta, treneris Vaclovas Kidyskas), penkiakovininkė Gintarė Venčkauskaitė (7 vieta, treneris Paulius Aleksandravičius), ieties metikė Liveta Jasiūnaitė (7 vieta, trenerė Teresė Nekrošaitė), plaukikas Danas Rapšys (8 vieta, trenerė Ina Paipalienė).

Piniginiai prizai sportininkams svyruos nuo 1 tūkst. iki 5 tūkst. eurų.

PATVIRTINTI KANDIDATŲ SĄRAŠAI

Vykdomasis komitetas patvirtino LTOK ekspertų komisijos pateiktus 2021–2022 m. Lietuvos olimpinės rinktinės kandidatų bei olimpinės pamainos sportininkų sąrašus. Ekspertų komisija susitiko su vasaros sporto šakų federacijų atstovais, kurie pristatė į olimpinį kandidatų ir pamainos sąrašus siūlomus sportininkus.

Sąrašai sudaryti pagal numatytus kriterijus ir realias galimybes patekti į Paryžiaus žaidynes. Kriterijai numato, kad į olimpinį kandidatų sąrašą patenka: Tokijo olimpinio žaidynių dalyviai, sportininkai, 2020–2021 m. pasaulio čempionatuose užėmę 1–16 vietas, bei sportininkai, tais pačiais metais Europos pirmenybėse užėmę 1–8 vietas.

Šiais metais federacijos galėjo siūlyti į sąrašą įtraukti ir sportininkus, neatitinkančius šių kriterijų, tačiau galinčius dalyvauti Paryžiaus žaidynėse arba padėti rengtis geriausiems sportininkams. Norėdamos, kad į sąrašus būtų įtraukti tokie sportininkai, federacijos rašė motyvuotas paraiškias, kurias vertino Ekspertų komisija.

Iš viso į olimpinį kandidatų sąrašą įtraukti 155 sportininkai, atstovaujantys 22 sporto šakoms. Olimpinės pamainos sąraše – 228 atletai, atstovaujantys 27 sporto šakoms.

ATNAUJINTI FINANSAVIMO KRITERIJAI

Posėdyje taip pat patvirtinti LTOK ekspertų komisijos parengti lėšų paskirstymo kriterijai, taikytini Paryžiaus olimpinėms žaidynėms besirengiančių individualių sporto šakų rinktinėms. Lėšos numatytos šių metų paskutiniam ketvirčiui. Rengimui skirtas finansavimas skirstomas pagal penkis kriterijus.

Po 9 tūkst. eurų rinktinėi skiriama už kiekvieną LTOK sąraše esantį sportininką, iškovojusį 1–8 vietas Tokijo olimpinėse žaidynėse arba 1–3 vietas pasaulio čempionatų olimpinėse rungtyse per pastaruosius dvejus metus. Po 6 tūkst. eurų skiriama už kiekvie-

ną sportininką, Tokijo olimpinėse žaidynėse užėmusį 9–16 vietas, 4–6 vietas pasaulio čempionate arba 1–3 vietas Europos čempionate. Po 4,5 tūkst. eurų skiriama už kiekvieną sportininką, dalyvavusį Tokijo olimpinėse žaidynėse, užėmusį 7–12 vietas pasaulio čempionate ar 4–6 vietas Europos čempionate.

Po 3 tūkst. eurų skiriama už kiekvieną atsarginį sportininką, galintį lygiavertiškai pakeisti stipriausią tam tikros rungties atstovą, taip pat trenerio partnerį arba perspektyvų sportininką, Paryžiaus žaidynėse galintį pretenduoti į 1–16 vietas. Po 1,5 tūkst. eurų skiriama už kiekvieną ypač perspektyvų sportininką, galintį dalyvauti Paryžiaus olimpinėse žaidynėse. Ar federacijos atitinka finansavimo kriterijus, svarsto Ekspertų komisija.

„Priešingai nei biudžetinių įstaigų, mūsų kriterijai remiasi ne tik rezultatais, bet ir potencialu. Tai padeda federacijoms auginti perspektyvius sportininkus. Būtent šiais vadinamaisiais minkštaisiais kriterijais remdamiesi galėjome finansuoti plaukikas Rūtos Meilutytės pasirengimą 2012 m. Londono olimpinėms žaidynėms, iš kurių ji grįžo su aukso medaliu“, – sakė E.Petkus.

SPALJ – DU TRADICINIAI RENGINIAI

Posėdyje buvo pristatyta informacija dėl sporto federacijų parengtų programų, skirtų pasirengti ir dalyvauti Paryžiaus olimpinėse žaidynėse. Po trejų metų vyksiančiose žaidynėse ketina dalyvauti 23 sporto šakų atstovai.

Vykdomasis komitetas patvirtino atnaujintą Ekspertų komisijos sudėtį, komisiją įpareigojo parengti programą „Paryžius 2024“. Šis dokumentas Vykdomajam komitetui tvirtinti bus pateiktas gruodį.

Komiteto nariai buvo supažindinti ir su artėjančiais LTOK renginiais. Jau spalį startuos ketvirtus metus vykstantis projektas „Olimpinis mėnuo“. Šia pradinukams skirta iniciatyva siekiama paskatinti vaikus sportuoti, supažindinti su sveika mityba, emocinės sveikatos ir bendradarbiavimo svarba, olimpinėmis vertybėmis.

Spalio 21 d. vyks tradicinė „LTeam“ konferencija. Vienintelė tokio pobūdžio konferencija Lietuvoje bus organizuojama jau penktą kartą, tradiciškai joje savo sričių profesionaliai pasakos apie pasaulines sporto rinkos tendencijas, dalyvis asmenine patirtimi bei patarimais.

Renginys vyks Vilniaus lengvosios atletikos manieže, jame nemokamai dalyvauti gali tiek profesionalūs sportininkai, tiek jų treneriai, komandų, klubų, federacijų vadovai ir darbuotojai ar sportu gyvenantys sirgaliai.

D. Degutis – aistringas sporto sirgalius

Į AUSTRALIJĄ – SU SAVO TROFĖJAIS

DIPLOMATAS DARIUS DEGUTIS KIEKVIENĄ ANKSTŲ RYTĄ PRADEDA MANKŠTA, O VAKARE DAŽNAI SKUBA Į SPORTO KLUBĄ AR RANDA KITOS RIMTOS FIZINĖS VEIKLOS. JUDĖJIMAS JAM TIEK PAT SVARBUS, KIEK VALGIS IR MIEGAS. LIETUVOS AMBASADORIUMI AUSTRALIJOJE PASKIRTAS VYRAS DAŽNAI STEBI GERIAUSIŲ PLANETOS SPORTININKŲ IR KOMANDŲ VARŽYBAS, TAD ITIN DŽIAUGIASI ĄTSIRADUSIA GALIMYBE PĀMATYTI, KAIP ŠALIS RENGSIS 2032 M. BRISBANO VASAROS OLIMPINĖMS ŹAIDYNĖMS.

BIRUTĖ PAKĖNAITĖ

Lapkričio mėnesį D. Degutis tikisi įteikti Lietuvos prezidento Gitanos Nausėdos skiriamuosius raštus Australijos generaliniam gubernatoriui, nors jau iki tol planuoja būti apšilęs kojas savo rezidencijoje Australijos sostinėje Kanberoje.

Ambasadą Australijoje Lietuva įsteigė tik pernai, iki tol mūsų šaliai ten atstovauta iš Japonijos.

Šalia rezidencijos 58 metų D. Degutis ieškos vietų, kur kiekvieną rytą galėtų pradėti bėgimu ir mankšta, leisti į ilgesnius krosus ar minti dviratį. Mat iki tol net per dažnas komanduotos į užsienį jis ieškodavo viešbučių, šalia kurių būtų bėgioti tinkamų parkų ar takų.

Į Australiją su ambasadoriumi keliauja ir jo trofėjų kolekcija – per keturias dešimtis įremtųjų atminimo medalių, kuriuos vilnietis gavo per bėgimo varžybas daugybėje pasaulio šalių. Tie medaliai – simbolinis priminimas, kaip svarbu judėti nepaisant orų, nes svarbiausia tinkama apranga.

D. Degutis niekada nebėgo viso maratono, bet daugybę sykių įveikė pusės maratono distanciją – per 20 km, o atminimo medalių kraitį dar tikisi papildyti.

Didžiausia jo aistra – diplomatija. Tai ne tik kasdienis darbas, bet ir laisvalaikio pomėgis, kuriam D. Degutis skiria itin daug laiko, domisi, kas vyksta pasaulyje, kokia Lietuvos pozicija svarbių įvykių atžvilgiu.

Tačiau greta diplomatijos visada buvo sportas. Ne tik kasdienės paties D. Degučio treniruotės su svarmenimis salėje ar gamtoje, bet ir profesionalių sportininkų laimėjimai bei, neabejotinai, sporto diplomatija. Tad stebėdamas, su kokiais iššūkiais Australija susiduria rengdamasi Brisbano žaidynėms, D. Degutis ieškos būdų, kaip supažindinti lietuvius su šios šalies sporto sistema, ir atvirksčiai.

„Tikrai bendrausiu ir su Australijos, ir su Naujosios Zelandijos, nes

atstovausiu Lietuvai ir šioje šalyje, sportininkais bei sporto vadovais, – sako D.Degutis. – Pirmiausia būtinai perduosiu mūsų Lietuvos tautinio olimpinio komiteto prezidentės Dainos Gudžinevičiūtės sveikinimus su puikiu pasirodymu Tokijo žaidynėse – 46 olimpinis apdovanojimas iškovojo Australija medalių lentelėje užėmė šeštą vietą, gyventojų skaičiumi nedaug už Lietuvą didesnė Naujoji Zelandija Tokijuje laimėjo 20 medalių ir rikiuotėje buvo trylikta.“

LABIAUSIAI ĮTRAUKĖ BĖGIMAS

Dieną diplomatas pradeda auštant – keliasi 5 val. 30 min., rengiasi sportinį kostiumą ir bėga kelis kilometrus bei parengia kūną darbui lengvai mankštindamasis. Po darbų D.Degutis dažnai išsirengia į sporto salę padirbėti su treniruokliais ar dviračio paminti, kartais – į pilateso pratybas, o savaitgaliais mina dviratį ar bėga ilgesnius atstumus.

„Nuo pat vaikystės, kai šešerių tėvai nuvedė į pirmąsias treniruotes, sportas man labai svarbus. Išmėginau įvairias sporto šakas, o pastaraisiais metais itin daug dėmesio skiriu bėgimui“, – sako D.Degutis.

Radęs proga jis dalyvauja bėgimo varžybose – dirbdamas Lietuvos Seime su grupe parlamentarų bėgo Krokuvos maratone, itin daug bėgo dirbdamas ambasadoriumi Izraelyje. Prieš maždaug dešimtmetį Tel Avivo maratone, kuriame dalyvavo 30 tūkst. bėgikų, pusės maratono distancijoje aplenkė kelis tūkstančius bendraamžių ir tarp savo amžiaus grupės dalyvių finišavo ketvirtas.

„Rytai visada bėgu. Jau daug metų auštant aunuosi bėgimo batelius ir leidžiuosi pabėgioti. Prieš 30 metų buvau toks vienas, o dabar rytais sutinku vis daugiau žmonių – jie bėgioja, mina dviratį ar šiaip mankštinaisi.“

Džiaugiuosi, kad lietuviai tampa vis sportiškesni. Kai 2009-aisiais pradėjau dirbti ambasadoriumi Izraelyje, pirmasis mano bėgimas buvo „Nike“ maratone Tel Avive. Jau tada ten dalyvavo 35 tūkst. bėgikų – apie tokį masiškumą galėjome tik svajoti.

Bet dabar ir Lietuvoje bėgimo varžybos yra itin populiarios, jose dalyvauja įvairaus amžiaus ir abiejų lyčių žmonės. Judėti itin svarbu kiekvienam žmogui, kad ir kokio amžiaus jis būtų“, – įsitikinęs D.Degutis.

IŠBANDĖ ĮVAIRIAS ŠAKAS

Būsimasis diplomatas jau vaikystėje ir paauglystėje išbandė daugybę sporto šakų. Šešiametį darželinuką tėvai pirmiausia nuvedė į plaukimą. D.Degutis baseine išmoko techniškai plaukti, bet šios sporto šakos nepamėgo.

Paskui kelerius metus bėgiojo vidutinio nuotolio distancijas, žaidė krepšinį ir regbį, išmėgino slidinėjimą ir biatlonininkų šautuvą, o galiausiai sėdo į valtį. D.Degutis dažniausiai irklavo dvivietę, nors per akademinio irklavimo treniruotes išbandė ir vienvietę, ir keturvietę.

Įstojęs studijuoti anglų filologijos Vilniaus universitete būsimasis diplomatas irklavimo treniruotes apleido, nors sporto visiškai neatsisakė.

1991-aisiais pradėjęs dirbti Lietuvos užsienio reikalų ministerijoje (URM), D.Degutis tapo pirmuoju šios ministerijos futbolo komandos kapitonu, vėliau buvo ir krepšinio komandos kapitonas, nors, kaip juokiasi, būdamas palyginti aukštas valdininkas – 192 cm ūgio – futbolą vis dėlto žaidė geriau nei krepšinį.

D.Degučio iniciatyva prieš keliolika metų įsteigta diplomatų Baltijos taurė, kurioje dalyvaudavo Lietuvos, Latvijos, Estijos, Lenkijos, Švedijos, Suomijos ir Danijos užsienio reikalų ministerijų atstovai.

„Iki pandemijos šios varžybos dar vykdavo, o mūsų ministerijos komanda turnyrą laimėjo gal keturis kartus“, – pasakoja D.Degutis, futbolo aikštėje dažniausiai užimdavęs dešiniojo saugo poziciją.

Tačiau galiausiai sportiškas diplomatas atsisakė ir futbolo, ir krepšinio.

„Vyresnis kolega paprotino, kad sulaukus 45-erių neverta užsiimti kontaktiniu sportu, nes jis gali pakenkti“, – sako D.Degutis.

Su žmona Nida, populiarus kulinarinio tinklaraščio autore, ambasadorius anksčiau žaidavo tenisą. Tačiau dabar abu dažniau bėgioja ir kitaip mankštinaisi, nei ima į rankas teniso raketę. Būtent D.Degutis užkrėtė žmoną bėgimo virusu, nes anksčiau ji šio užsiėmimo nemėgo.

„Kai prasidėjo pirmasis karantinas, su žmona dažnai pasikalbėdavome, kad mūsų šeimoje buvo ideali tvarka. Nors dirbome iš namų, keldavomės anksti, pasimankštindavome, papusryčiaudavome, dirbdavome, o paskui pasidarydavome dar vieną treniruotę namie arba miškelyje šalia namų“, – šypsosi vyras.

Kulinarinio tinklaraščio autorė N.Degutienė rūpinasi šeimos mityba. Degučiai stengiasi maitintis sveikai, iš kasdienio raciono išbraukė krakmolingus patiekalus, pavyzdžiui, bulves, ir beveik atsisakė cukraus. Tačiau apskritai jie valgo viską – ir mėsą, ir žuvį, ir net šiek tiek duonos.

„Kai daug sportuojai, būtina gauti pakankamai kalorijų“, – juokiasi diplomatas.

VISADA SERGA UŽ LIETUVIUS

Per tris dešimtmečius trunkančią diplomato karjerą D.Degutis buvo ambasadorius Lenkijoje, Izraelyje ir – nereziduojantis – Pietų Afrikos Respublikoje, taip pat dirbo Danijoje ir JAV, o pastaruoju metu buvo URM išorinių ekonominių santykių ir ekonominio saugumo politikos departamento ambasadorius ypatingiems pavedimams.

Kartu su ambasadoriumi keliauja ir jo apdovanojimų kolekcija

Kad ir kokioje šalyje dirbo, diplomatas visuomet išskirtinį dėmesį skirdavo sportui ir lietuviams sportininkams. D.Degutis buvo ir yra visų Lietuvos sportininkų aistringas sirgalius, tad pirmasis įsigydavo bilietus į jų varžybas šalyje, kurioje tuo metu gyveno. Jis būrė lietuvius palaikyti Izraelyje žaidžiančių tenisininko Ričardo Berankio, tinklininkų Monikos Povilaitytės ir levos Dumbauskaitės, Kauno „Žalgirio“ ir tuomečio Vilniaus „Lietuvos ryto“ krepšinininkų, Lietuvos beisbolininkų ar regbininkų.

Dirbdamas JAV D.Degutis sutelkė apie pusę tūkstančio lietuvių palaikyti į Vašingtoną su Portlando „Trail Blazers“ komanda atvykusio Arvydo Sabonio. Lietuva tada šventė šalies nepriklausomybės atkūrimo dešimtmetį, o „MCI Center“ – Vašingtono „Wizards“ namų arenoje – lietuviai, sirgdami už „Trail Blazers“ atstovaujantį tautietį bokštą, įnirtingai mojavo trispalvėmis.

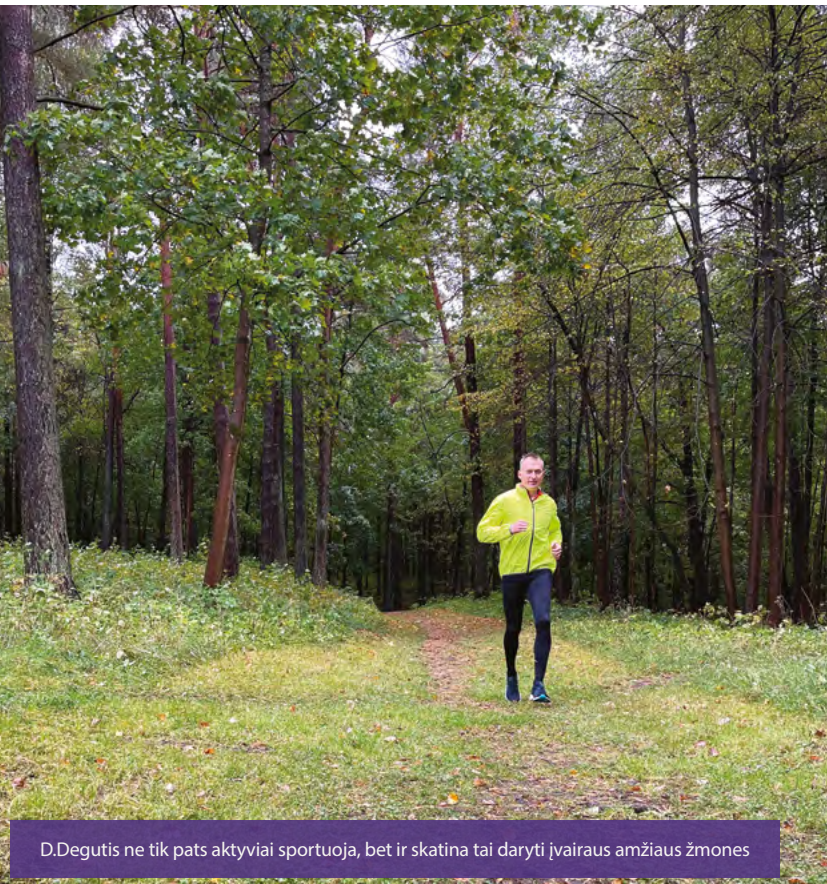
„Sportas visais laikais buvo daugiau nei tik emocijos. Tai ir politika, ir šalies garsinimas. Kai dirbau JAV, 2000 metų Sidnėjaus olimpinė žaidynių pusfinalyje lietuviai krepšinininkai tik 83:85

Sportu itin besidomintis Lietuvos diplomatas susipažino ir susidraugavo su didžiausiomis mūsų šalies sporto žvaigždėmis – dviratininku R.Navardausku (nuotr. kairėje) ir ledo ritulininku D.Kasparaičiu

Bėgimą pamėgo ir D.Degučio žmona Nida

D.Degutis ne tik pats aktyviai sportuoja, bet ir skatina tai daryti įvairaus amžiaus žmones

pralaimėjo NBA žvaigždžių komandai JAV rinktinėi. Žinomas JAV sporto komentatorius Bobas Costas labai gražiai pasakė: „Lietuvos biudžetas yra mažesnis nei NBA biudžetas, tad šios šalies komanda buvo arti sporto stebuklo.“

Niekada neturėjome tiek žvaigždžių kiek amerikiečiai, tačiau sporte visada buvome gana ryškūs. Todėl man visad svarbu palaikyti visus lietuvius sportininkus – beisbolininkus, tenisininkus, tinklininkus, krepšininkus“, – tikina D.Degutis.

Neseniai diplomatas buvo susitikęs su prezidentu Valdu Adamkumi. Šis paskolino knygą „Krepšinio išvyka Australijoje“, kurioje išsamiai aprašyta, kaip lietuvių rinktinė žaidė krepšinį Australijoje. Tos rinktinės vadovas buvo V.Adamkus.

Lietuviai žaidė gal 20 rungtynių, iš kurių pralaimėjo tik vienerias, o įveikė net Australijos olimpinę rinktinę. Vienas rinktinės žaidėjų Leonas Baltrūnas vėliau tapo Australijos vyrų krepšinio rinktinės treneriu.

„Galima sakyti, kad lietuvis padėjo pamatus Australijos krepšiniui,

o Tokijo žaidynėse australai laimėjo bronzą“, – pastebi D.Degutis.

Būdamas nereziduojantis ambasadorius PAR, diplomatas užmezgė ryšius su šios šalies litvakais – žydais išėiviais iš Lietuvos. Šie noriai prisidėjo prie projekto „Tiltas“, per kurį PAR treneriai dirba su mūsų šalies regbininkais.

Panašų projektą D.Degutis tikisi organizuoti ir Australijoje ar Naujojoje Zelandijoje, kur regbis – itin populiarus. Mainais Lietuvos treneriai galbūt galėtų pasidalyti krepšinio žiniomis.

Dirbdamas Okeanijoje D.Degutis sieks atverti kelius Lietuvos sportininkams atvykti į treniruočių stovyklas Australijoje. Šios šalies sporto institutas jau kelerius metus žiemą rengia stovyklas mūsų ėjikams, bet ambasadorius norėtų, kad tokių atletų iš Lietuvos atvyktų daugiau.

„Būtinai apie tai pasikalbėsiu su Australijos sporto vadovais. Kai pas mus žiema, Australijoje – vasara, tad kodėl negalėtume pasirašyti dvipusių sutarčių, kad mūsų sportininkai – irkluotojai, lengvaatlečiai, penkiakovininkai, plaukikai – mėnesį ar pusantro treniruotųsi Australijoje, o mes australus pasikviestume pas save.

Pavyzdžiui, irkluotojai, baidarininkai ar kanojininkai iš Australijos galėtų atvykti pakedenti Galvės ežero vandens, kuris dėl savo cheminės struktūros yra labai sunkus ir dėl to treniruotės būna efektyvesnės“, – svarsto D.Degutis.

SU SPORTININKAIS SUSIDRAUGAVO

Būdamas aistringas sporto sirgalius, ambasadorius susidraugavo su ryškiausiomis Lietuvos sporto žvaigždėmis. Jis lankėsi buvusio NHL ledo ritulininko Dariaus Kasparaičio namuose ir iki šiol su juo susiskambina, puikiai pažįsta kitą ledo ritulininką Dainių Zubrų, buvusius krepšininkus A.Sabonį ir Žydrūną Ilgauską, su Šarūnu Marčiulioniu universitete yra žaidęs krepšinį, su Šarūnu Jasikevičiumi bendraudavo ne tik dirbdamas Izraelyje, bet dar iki tol apsilankydavo jo rungtynėse Barselonoje.

D.Degutis vis pabendrauja su dviratininkais Ramūnu Navardausku ir Ignatu Konovalovu, buvusiu futbolininku Edgaru Jankausku, ėjikais Mariumi Žiūku ir Brigita Virbalyte.

Kai tik ištaiko progą, diplomatas aplanko ir svarbius turnyrus, kuriuose lietuvių nėra – 2019-aisiais buvo pasaulio regbio čempionate Japonijoje, su žmona gyvai stebėjo Prancūzijos atvirojo teniso čempionato kovas Paryžiuje, dirbdamas Australijoje tikisi apsilankyti ir šios šalies atvirajame teniso čempionate Melburne.

Vis dėlto svarbiausios varžybos D.Degučiui – visos, kuriose dalyvauja lietuviai. Daugiau ar mažiau talentingi, bet atstovaujantys savo šaliai.

„Mūsų sportininkų laimėjimai praverčia ir dirbant diplomatinį darbą. Jei tavo šalies komanda ar atletas ko nors pasiekė, turi progą didžiutis“, – šypsosi D.Degutis.

ŽENGS PERMAINŲ KELIU

NAUJASIS LIETUVOS KREPŠINIO FEDERACIJOS (LKF) PREZIDENTAS VYDAS GEDVILAS ŽADA GEROKAI PADIDINTI LKF BIUDŽETĄ, O VIENA SVARBIAUSIŲ NAUJOVIŲ TURĖTŲ BŪTI DECENTRALIZUOTA LKF VEIKLA.

VAIDAS ČEPONIS

Asmeninio archyvo nuotr.

V.Gedvilas įtikinama persvara laimėjo LKF prezidento rinkimus

Lietuvos moterų rinktinę ant 1997 m. Europos čempionato aukščiausio garbės pakylės laiptelio atvedęs, vėliau Seimo pirmininko duonos ragavęs V.Gedvilas ketina Lietuvos krepšinyje atlikti daug radikalių perversmų.

Naujasis federacijos vadovas LKF ataskaitos ir rinkimų konferencijoje per prezidento rinkimus surinko net 77 balsus iš 136 ir aki-vaizdžiai pranoko konkurentus – Ramūną Butautą (31 balsas) ir Robertą Javtoką (28).

Arvydą Saboną LKF prezidento poste pakeitęs 62 metų V.Gedvilas atsakė į „Olimpinės panoramos“ klausimus.

Kas lėmė tokią triuškinamą jūsų pergalę?

Mes su mano komandoje vėl federacijos generaliniu sekretoriumi tapusiu Mindaugu Balčiūnu apvažiavome visą Lietuvą, kalbėjome su daugybe žmonių. Juos pavyko įtikinti, kad mūsų komanda galės efektyviausiai įgyvendinti perversmas. Juk savo gretose turime daug itin kvalifikuotų ir Lietuvoje žinomų žmonių – Albertą Skurvydą, Ilją Laurą, Rūtenį Paulauską, Gintarę Petronytę, Valdemarą Chomičių. Ne visi iš jų dirbs federacijoje, bet dalyvaus įvairiuose projektuose, padės mums plėtoti veiklą.

Manau, kad ir mūsų ankstesni darbai Lietuvos krepšinio labai lėmė tą įtikinamą pergalę. Tarkime, mes su M.Balčiūnu esame

įkūrę tarptautinį krepšinio universitetą, kuriame organizuojami seminarai, keliama trenerių kvalifikacija. Veikla vykdoma be jokios valstybės paramos. Bendradarbiaujama net su 50 šalių.

Tikėtina, kad prie pergalės prisidėjo ir tai, kad kaip treneris tapau Europos moterų krepšinio čempionu, taip pat, manau, balsavimo rezultatus lėmė ilgametis mano darbas Lietuvos sporto universiteto prorektoriumi, vadovavimas Lietuvos trenerių asociacijai. Dėl pergalės smagu, bet visa tai – jau praeitis. Mūsų laukia daug darbų ir iššūkių.

Ką planuojate keisti federacijos veikloje?

Vienas svarbiausių dalykų – decentralizuoti veiklą. Panašiai veikia JAV krepšinio federacija, kur viskas decentralizuota. Tai užtikrintų objektyvų sprendimų priėmimą. Federacijos vadovai neturėtų visko spręsti. Nemažai sprendimų turi priimti tie žmonės, kurie su federacija nesusiaistę darbo santykiais. Reikia atkurti bei stiprinti autonomiškas LKF organizacijas. Pirmiausia kalbu apie Moksleivių krepšinio lygą ir Moterų krepšinio lygą.

Ką dar ketinate nuveikti?

Būsimus darbus galėčiau vardyti labai ilgai, bet dabar paminėsiu tik keletą. Svarbiausia yra sportinė kryptis, nes be gerų rezultatų krepšinio aikštėje nieko nebus.

V.Gedvilo (stovi antras iš kairės) treniruojama Lietuvos moterų rinktinė 1997 m. tapo Europos čempione

Būtina telkti Lietuvos specialistus sprendžiant vaikų, jaunimo, suaugusių žaidėjų ugdymą, pakelti merginų ir moterų krepšinio lygį, diegti naujausias praktikas stiprinant trenerių rengimą, rengti krepšinio vadybininkus. Derėtų akcentuoti individualų žaidėjų rengimą.

Būtina LKF veiklai suteikti daugiau tarptautiškumo, o geru pavyzdžiu galėtų tapti patirtis, įgyta Lietuvos krepšinio trenerių asociacijoje, kurioje pavyko įgyvendinti kelis svarbius projektus, žinomas Azijos, Afrikos šalyse ir kituose žemynuose. Lietuvos treneriai padėjo kelti kvalifikaciją kolegoms iš Kinijos, Tailando, Filipinų, Ganos ir daugelio kitų šalių.

Kodėl Lietuvos vyrų rinktinės vyriausioju treneriu pasirinkte Kazį Maksvytį?

Kazys labai gerai pažįsta tuos nacionalinės komandos žaidėjus, kuriuos anksčiau treniravo jaunių, jaunimo rinktinėse – Joną Valančiūną, Edgarą Ulanovą, Roką Giedraitį, Arną Butkevičių. K.Maksvytis pasiekė solidžių rezultatų ne tik su įvairaus amžiaus jaunimo rinktinėmis, bet ir su Klaipėdos „Neptūnu“, Panevėžio „Lietkabeliu“. Jis gerai dirba ir su Permės „Parma“ klubu.

Neabejoju, kad Kazys dabar iš visų šalies krepšinio specialistų yra labiausiai vertas būti rinktinės strategu. Jis turi nugalėtojo mentalitetą, o tai itin svarbu. Žinoma, matyti rinktinės vyriausioju treneriu norėčiau ir Šarūną Jasikevičių, bet jis dirba Eurolygos klube, todėl negalėtų suderinti dviejų darbų.

O Rimas Kurtinaitis, kuris buvo minimas tarp kandidatų diriguoti nacionalinei ekipai, nesupyko?

Tikrai ne. Anksčiau būtent Rimas būtų buvęs labiausiai vertas stoti prie rinktinės vairo. Tada taip ir kalbėjau. Tačiau dabar jo rezultatai dirbant su Maskvos srities „Chimki“ klubu nebuvo geri. Po rinkimų visą valandą draugiškai kalbėjau su R.Kurtinaičiu. Siūliau jam įsitraukti į federacijos veiklą. Pavyzdžiui, tapti viceprezidentu. Jis sakė, kad turi pamąstyti. Gal Rimas tikisi gauti gerą pasiūlymą treniruoti kokį nors klubą.

Gal būtų geriau, kad nacionalinės komandos strategas dirbtų tik su rinktine?

Nemanau. Treneris turi palaikyti gerą formą viso sezonu metu ir

pats darbuotis, o ne vien iš šono stebėti varžybas ir potencialius rinktinės kandidatus. Be to, mūsų federacija, priešingai nei kai kurių labai turtingų šalių, negalėtų rinktinės treneriui mokėti didžiulio atlyginimo. Jo alga tikriausiai bus maždaug 5 tūkstančiai eurų.

Kas lėmė, kad moterų rinktinės vyriausioju treneriu tapo Rimantas Grigas?

59-erių R.Grigas turi didžiulę patirtį. Jis treniravo daug garsių krepšininkų, krepšininkių. Rimas sėkmingai darbavosi su Baltarusijos moterų rinktine, dirbo Kauno „Žalgirio“ vyriausioju treneriu. Man pačiam su R.Grigu yra tekę dirbti. Tai aukšto lygio specialistas.

Kokie tikslai keliami vyrų ir moterų rinktinėms?

Tikslas – patekti į finalinius Europos, pasaulio čempionatų etapus, olimpinės žaidynes. Žinoma, moterims dabar tai padaryti bus daug sunkiau, nes Lietuvoje yra didelė moterų krepšinio krizė. Manau, kad reikalai sparčiai pasistūmėtų į gerąją pusę, jei Lietuvoje būtų įkurtas stiprus klubas. Toks, kuris kaip ir anksčiau žaistų Eurolygoje, o jame rungtyniautų rinktinės branduolys. Dėsimė visas pastangas, kad tokia komanda kuo greičiau atsirastų. Neabejoju, kad taip ir bus. Be to, Lietuvos elitinėje lygoje turi žaisti bent jau aštuonios komandos.

Ar tikrai ketinate siekti, kad Lietuvoje būtų surengtas Europos moterų krepšinio čempionatas?

Taip. Mes turime labai gerą infrastruktūrą. Sieksime, kad tokios pirmenybės Lietuvoje vyktų 2027 metais.

Koks buvo federacijos biudžetas, kai prezidento pareigas ėjo Arvydas Sabonis? Kokį planuojate surinkti jūs?

Federacijos biudžetas, vadovaujant Arvydui ir Mindaugui Špokui, buvo apie 3,2 mln. eurų. 2012-aisiais pinigine buvo iš esmės tokio pat storio – 3 mln. Manau, kad minimalus tikslas – surinkti 4–5 mln.

Gal siūlėte federacijoje pasilikti A.Saboniui?

Taip, apie tai kalbėjomės. Kaip vieną variantų siūliau jam ir viceprezidento postą. Arvydas pasakė, kad yra pavargęs, jam reikia

Alfredo Pliadžio nuotr.

K.Maksvytis

RINKTINIŲ TRENERIAI

Jau pirmajame LKF vykdomojo komiteto posėdyje po prezidento rinkimų buvo patvirtinti šalies vyrų ir moterų rinktinių treneriai. Vyrų nacionalinės komandos vairs patikėtas Kaziui Maksvyčiui, moterų – Rimantui Grigui.

K.Maksvyčio karjera vyrų komandose (vyr. treneris)

2010–2011 m. Kauno „Aisčiai“

2011–2012 m. Vilniaus „Sakalai“

2012–2015 m. Klaipėdos „Neptūnas“

2015–2017 m. Panevėžio „Lietkabelis“

2017–2019 m. Klaipėdos „Neptūnas“

Nuo 2019 m. Permės „Parma“

Nuo 2021 m. Lietuvos vyrų rinktinė

Laimėjimai

FIBA U-16 Europos čempionas (2008 m.)

FIBA U-18 Europos čempionas (2010 m.)

FIBA U-19 pasaulio čempionas (2011 m.)

FIBA U-20 Europos čempionas (2012 m.)

LKL bronzos medalio laimėtojas (2013 m.)

LKL sidabro medalio laimėtojas (2014, 2017 m.)

R.Grigo karjera vyrų ir moterų komandose (vyr. treneris)

1988–1992 m. Kauno „Žalgirio“ dubleriai

1996–1999 m. Kauno „Atletas“

1999–2006 m. Kauno „Žalgirio“ dubleriai

2006–2009 m. Kauno „Žalgiris“

2009–2010 m. Kijevo „Budivelnik“

2010–2011 m. Kauno „Žalgiris“

2012–2013 m. Baltarusijos moterų rinktinė

2013–2014 m. Pasvalio „Pieno žvaigždės“

2017 m. Pasvalio „Pieno žvaigždės“

2019 m. Jonavos „Sintek“

Laimėjimai

LKAL čempionas (2003 m.)

LKL čempionas (2007, 2008 m.)

LKF taurės laimėtojas (2007, 2008 m.)

BBL čempionas (2008 m.)

LKF taurės laimėtojas (2008 m.)

Alfredo Pliadžio nuotr.

R.Grigas

pailsėti ir pagalvoti. Natūralu, žmogus daug dirbo ir jam reikia atsipūsti.

Dėl to, kad buvote išrinktas LKF prezidentu, nepasitenkinimą socialiniuose tinkluose išreiškė vienas rinktinės lyderių Marius Grigonis. Kaip į tai reagavote? Nebijote, kad jis atsisakys atstovauti nacionalinei komandai? O gal po tokio demonstratyvaus Mariaus gesto sieksite, kad šiam krepšininkui durys į rinktinę būtų užvertos?

Oi, tikrai ne (juokiasi). Neabejoju, kad M.Grigonis ir toliau gins rinktinės garbę. Jis juk atstovaus Lietuvai, o ne V.Gedvilui. Šiaip aš, daug metų išbuvęs politikoje, užsiauginau storą odą, išmokau nereaguoti į nepagrįstą kritiką.

Alfredo Pliadžio nuotr.

Buvęs Seimo pirmininkas atstovavo šalies parlamento krepšinio komandai

Išvažinėjote visą Lietuvą. Kokias didžiausias problemas pamatėte šalies provincijoje?

Viena didžiausių bėdų ta, kad labai maži su jaunimu dirbančių trenerių atlyginimai. Alga priklauso nuo kategorijos, o ją kilstelėti dirbant provincijoje beveik neįmanoma. Treneriai, turėdami normalų krūvį, uždirba vos 500–600 eurų į rankas. Nemažai šių trenerių eina papildomai dirbti mokytojais, net santechnikais, plytelių klojėjais, autobusiukų vairuotojais.

Gal dešimt šalies savivaldybių neturi net bazinės struktūros užsiimti krepšinio plėtra. Tarp tokių pateko, pavyzdžiui, Birštonas ir Ignalina, nors anksčiau šiuose miestuose krepšinis buvo populiarus.

Kitos dažnai minėtos problemos – finansinės paramos krepšinio klubams stygius, taip pat Moksleivių krepšinio lygos trečiojo diviziono atkūrimas. Nors pastaraisiais metais Lietuvoje arenos kilo viena po kitos, net septyniolikai savivaldybių jų labai reikėtų. Šiuo metu labiausiai pasistūmėta į priekį Trakuose ir Lazdijuose. Vaikams skirtų sporto salių stygius itin juntamas Vilniuje ir Klaipėdoje.

Jūsų pirmtakas A.Sabonis privengdavo bendrauti su žiniasklaida. Kaip elgsitės jūs?

Mes daug bendrausime su žurnalistais, ketiname juos vis pasikviesti pusryčių. Suprantame, kad žiniasklaida mums padeda tobulėti.

R.Daubaras laisvalaikiu pats nemažai buriuoja, bet renkasi varžybas, o ne ramų pasiplaukiojimą

NAUJOJO KAPITONO NAUJOS IDĖJOS

GARSIAUSI JO PROJEKTAI – „TŪKSTANTMEČIO ODISĖJA“ IR BENDRAS „TAUTIŠKOS GIESMĖS“ GIEDOJIMAS LIEPOS 6-ĄJĄ. NAUJASIS LIETUVOS BURIUOTOJŲ SĄJUNGOS (LBS) PREZIDENTAS RAIMUNDAS DAUBARAS VISUOMET NEŠTOKOJO IDĖJŲ, KAIP SUTELKTI NE TIK BURIUOMENĘ, BET IR VISĄ VISUOMENĘ. „PIRMIAUSIĄ ESU VADYBININKAS“, – ŠYPSOSI R.DAUBARAS, SAVO GEBĖJIMUS ŽADANTIS PRITAIKYTI IR NUSTATYDAMAS LBS KURSĄ.

BIRUTĖ PAKĖNAITĖ

Kai 2008–2009 m. jachta „Ambersail“ plaukė aplink Žemę, jos buriuotojai telkė atokiausiuose planetos kraštuose esančius lietuvius ir kvietė juos į bendrą šventę – Lietuvos vardo paminėjimo tūkstantmetį. Per daugiau kaip dešimtmetį „Tautiškos giesmės“ giedojimas liepos 6-ąją sutartu laiku tapo tradicija.

Šios idėjos autorius 53 metų R.Daubaras su komanda pasiūlė ir daug kitų nepamirštamų projektų: „Laisvę Joninėms“, „Lietuva – šviesiausia Europos valstybė“, „Varom už Lietuvą“, pirmojo lietuviško palydovo „LitSAT-1“ paleidimą į kosmosą.

Savo patirtį ir žinias R.Daubaras nori pritaikyti ir vadovaudamas LBS – organizacijai, vienijančiai ne tik olimpinių aukštumų siekiančius sportininkus, bet ir tuos, kuriems buriavimas yra laisvalaikio leidimo būdas.

„Man svarbu, kad visi buriuotojai – ar siekiantys rezultatų tarptautinėse varžybose, ar plaukiojantys kreiserinėmis jachtomis, ar tik retkarčiais laisvalaikiu keliantys bures – jaustųsi turintys jiems

atstovaujančią organizaciją. O viena didžiausių mano svajonių, kad olimpinėse žaidynėse turėtume daugiau savo šakos atstovų nei iki šiol. Svajoju, kad šį tikslą pasiektume jau iki 2024-ųjų Paryžiaus žaidynių, nors laiko mažai“, – sako naujasis LBS vadovas.

Kokius kalnus pirmiausia ketinate nuversti, tapęs LBS prezidentu? – paklausėme R.Daubaro.

LBS išskirtinė tuo, kad vienija ne tik sportininkus, bet ir apskritai visus žmones, kurie stoja po burėmis ir draugauja su vėju, tad iššūkių daug. Per buvusio prezidento Naglio Nasvyčio kadenciją, kai buvau viceprezidentas, atsakingas už kreiserinį buriavimą, buvome išsikėlę tikslą sutvarkyti buriuotojų kvalifikacijos reikalus. Pavyzdžiui, laivavedžių diplomų įsigijimo tvarką. Tai buvo didelis darbas, kurį pavyko atlikti.

Tačiau ir dabar reikalų – apšči. Vienas didžiausių mūsų tikslų – turėti trečią olimpietį. Tai būtų didelis laimėjimas.

Be to, parengsime specialią programą, kaip kuo daugiau vaikų

pritraukti į buriavimo mokyklas savivaldybėse. Savanoriai kvies vaikus buriuoti, o iš daugybės buriuojančiųjų daugiau galimybių, kad atsirastų neeilinis talentas. Žinoma, yra kitas lazdos galas – stiniga trenerių, nes universitetai jų neparengia.

Trečias mūsų tikslas – gausesnės LBS gretos. Tikimės į sąjungą pritraukti daugiau tokių žmonių, kuriems buriavimas yra pramoga.

Kalbant apie sportinį buriavimą, kuris yra vienas mūsų prioritetų, susiduriame su tomis pačiomis bėdomis, kaip ir kitos sporto federacijos, kai prieš kelerius metus įvyko vadinamoji sporto reforma ir buvo panaikintas Lietuvos olimpinis sporto centras (LOSC), kuriame būsimeji olimpiečiai gaudavo visą reikiamą pagalbą.

LBS turi vienintelį samdomą darbuotoją – generalinį sekretorių. Tačiau norint, kad sportininkas pasirengtų olimpinėms žaidynėms, reikalinga komanda. Tad kalbant apie olimpinį buriavimą didžiausias mums teksiantis iššūkis – per trejus metus iki Paryžiaus žaidynių patvirtinti stiprią pasirengimo joms programą ir tinkamai parengti sportininkus. Anksčiau per olimpinį ciklą galėjome pasikliauti LOSC parama, o dabar esame palikti vieni.

Mažiausias mūsų tikslas, kad į Paryžiaus žaidynes vyktų bent du Lietuvos buriuotojai, kaip ir į Tokiją ar Rio de Žaneirą. Bet tikimės iškovoti daugiau kelialapių. Turime perspektyvaus jaunimo „Laser“ klasėje, be to, Paryžiaus žaidynėse bus ir jėgos aitvarų klasė.

Tokijoje atsirado riedlentės, kuriomis daugiausia varžėsi paaukliai. Kodėl mūsų jėgos aitvarų klasės atstovui nepabandžius iškovoti kelialapio į Paryžių? Tai nėra itin brangi šaka, nes inventorius nekainuoja tiek, kiek, pavyzdžiui, jachta.

Tikimės, kad Paryžiuje vėl turėsime burlentininką. Juozas Bernotas RS:X klasės burlenčių varžybose dalyvavo 2012 m. Londono, 2016 m. Rio de Žaneiro ir 2020 m. Tokijo žaidynėse. Paryžiuje jau varžysis „iQFoil“ klasės burlentininkai, o RS:X klasės nelieka. Tačiau turime net tris pajėgius „iQFoil“ klasės buriuotojus – J. Bernotą, Roką Didriką ir Rytį Jasiūną.

„iQFoil“ pasaulio čempionate Šveicarijoje R. Jasiūnas užėmė 57 vietą tarp 160 dalyvių, 15-ą tarp atstovaujamojų šalių ir parodė, koks gabus yra. Bet Lietuvos čempionate jis liko trečias po J. Bernoto ir R. Didriko. Tad mūsų galimybės ir Paryžiaus žaidynėse turėti burlentininką yra triskart didesnės.

Pajėgi ir mūsų buriuotoja Viktorija Andrulytė, tapusi 2008 m. Pekino žaidynėse sidabrą laimėjusios Gintarės Volungevičiūtės pamaina. Tačiau Tokijoje V. Andrulytės pasiektas rezultatas – 25 vieta tarp „Laser Radial“ klasės buriuotojų – netenkina. Ir mes, ir pati Viktorija tikėjosi būti dešimtuose ar net aukščiau. Tad su Viktorija laukia nauji iššūkiai.

LBS viceprezidentu, atsakingu už sportinį buriavimą, siūlysiu Raimondą Šiugždinį – Europos ir pasaulio čempioną, kurio laimėjimai niekam nekelia abejonių. Prisidėti prie R. Šiugždinio kviesiu Roką Milevičių, kuris dalyvavo 2012 m. Londono žaidynėse, o paskui tapo pirmuoju lietuviu, pakviestu į profesionalią komandą „Team Brunel“ dalyvauti elitinėse „Volvo Ocean Race“ lenktynėse.

R. Šiugždinis ir R. Milevičius su stipria komanda parengtą programą, kurią nuolat peržiūrėtume, stebėtume pokyčius. Jei teigiamų pokyčių nebūtų, iškart svarstytume, ką tobulinti. Gal sportininkui reikia psichologo, fizinio rengimo trenerio, o gal sportinis inventorius netinkamas.

Sporte – kaip ir versle: išsikeli tikslus ir jų sieki. Bet ne aklai laikydamasis strategijos, o kartkartėmis ją peržiūrėdamas ir tobulindamas.

Išgarsėjote pramoginiais projektais, kurių vienas žinomiausių – „Tūkstantmečio odisėja“. Kiek svarbus jums liks pramoginis buriavimas?

Taryboje, be manęs, yra dar aštuoni buriuotojai. O mano tikslas –

LBS nuotr.

Naujasis LBS prezidentas R. Daubaras

LBS TARYBA

Lietuvos buriuotojų sąjungos prezidento poste Raimundas Daubaras pakeitė nuo 2012 m. sąjungai vadovavusį Naglį Nasvytį.

Buvęs prezidentas N. Nasvytis liko LBS tarybos narys. Drauge su juo į tarybą išrinkti: Raimondas Šiugždinis, kitas buvęs LBS prezidentas Robertas Dargis, Ričardas Varno, Mantas Klimantavičius, Rokas Milevičius, Asta Pajarskienė, Aistis Zabarauskas.

Į kiekvieną sritį paskirti kertinius žmones. Su sportiniu buriavimu gali dirbti R. Šiugždinis, R. Milevičius, dar N. Nasvytis.

Mantą Klimantavičių iš „Gero vėjo“ klubo siūlysiu už kreiserinį buriavimą atsakingu viceprezidentu. Tai žmogus, kuris šiais metais Nidoje organizavo „Platu 25“ pasaulio čempionatą. Pasaulinio rango renginys pirmąsyk istorijoje vyko Lietuvoje. Ir jis buvo nuostabus – daug aukštesnio lygio nei kitų panašių pasaulio čempionatų.

Svarstydamas apie laisvalaikio buriavimą žengiau netikėtą žingsnį ir į tarybą pasiūliau buvusį prezidento Gitano Nausėdos komunikacijos vadovą Aistį Zabarauską, kuris pats laisvalaikiu buriuoja. Siūlysiu jį už pramoginį buriavimą atsakingu viceprezidentu, nes norime pritraukti daugiau pramoginio buriavimo atstovų į LBS.

Turėdamas komandoje tokius žmones, kurių kiekvienas atsakingas už savo sritį, gauni tokią smegenų centrą, kuris gali perbristi vandenynus, tad, manau, visose srityse turėsime proveržių ir laimėjimų.

O pats buriavimui ar rasite laiko?

Tikrai rasiu. Niekai nenoriu palikti „Ambersail 2“, su partneriais įsigijome dar vieną jachtą, kuri vadinsis „Rhino“, tad tikiuosi ir su ja plaukti tarptautinėse varžybose.

Mane vis plačia dël „Ambersail 2“ ir sako, kad rūpindamasis šios jachtos projektais sužlugdysiu sportinį buriavimą. Tikrai taip nebus. Į LBS ateinu turėdamas vadybininko gebėjimų ir pamatuoto rezultato siekimo. Nemėgstu daryti tik dël to, kad daryčiau. Įgyvendindamas net beprotiškiausią idėją visada siekiu rezultato.

Sauliaus Čirbos nuotr.

OLIMPINIS MĖNUO GRĮŽTA ĮKVĖPTI VAIKUS

„OLIMPINIS MĖNUO“ – ŠVIETIMO, MOKSLO IR SPORTO MINISTERIJOS, SVEIKATOS APSAUGOS MINISTERIJOS IR LIETUVOS TAUTINIO OLIMPINIO KOMITETO INICIJUOTAS PRADINIŲ KLASIŲ MOKSLEIVIAMS SKIRTAS PROJEKTAS.

Jau tradicija tapęs ir Lietuvos pradinukus suburiantis projektas šiais metais vyksta spalio 4–29 d. Projekte dalyvaujantys moksleiviai supažindinami su olimpizmo gyvenimo filosofija, o šįkart pamokoms ir užsiėmimams parinktos keturios visiems aktualios temos: fizinis aktyvumas, sveika mityba, emocinė sveikata ir bendradarbiavimas.

„Fizinis ugdymas vaikams itin svarbus ugdymo procese. Dabar, kai visi mokiniai po ilgo nuotolinio ugdymo grįžo į mokyklas, tam skiriamas dar didesnis dėmesys. Nuo šių mokslo metų visose pradinio ugdymo klasėse yra galimybė turėti tris fizinio ugdymo pamokas per savaitę“, – sako švietimo, mokslo ir sporto ministrė Jurgita Šiugždinienė.

Kaip ir kasmet, su projekto temomis supažindina ir į užsiėmimus įtraukia ne tik savo sričių ekspertai bei specialistai, bet ir iškiliausi sportininkai – Lietuvos olimpinės komandos „LTeam“ nariai. Moksleiviai dalyvauja olimpiečių virtualiai vedamose mankštose, užsiėmimuose ir gauna išskirtinę galimybę pabendrauti su pačiais sportininkais, užduoti labiausiai rūpimus klausimus.

„Įkvėpti vaikus bent 60 minučių ar daugiau laiko kasdien aktyviai judėti galime tik kurdami tam palankią aplinką ir įdomias veiklas. Daugiau nei 600 ugdymo įstaigų jau turi aktyvios mokyklos statusą. Tikimės, kad šis olimpinis mėnuo paskatins dar daugiau mokyklų bendruomenių fizinio aktyvumo veiklas tęsti visus mokslo

metus ir taip gerinti mokinių sveikatą“, – viliasi sveikatos apsaugos ministras Arūnas Dulkys.

Olimpinis mėnuo įtraukia ne tik pedagogus bei moksleivius, bet ir jų tėvelius. Vaikai kartu su šeimos nariais skatinami kūrybiškai ir aktyviai leisti laisvalaikį. Projekto veiklos padeda atskleisti moksleivių kūrybiškumą, skatina bendrystę, draugystę klasėje, puoselėja sveikos gyvensenos, fizinio aktyvumo įpročius.

„Pastebėjome, kad šio projekto nekantriai laukia ne tik pradinukai, bet ir olimpiečiai. Jie kasmet noriai įsitraukia į jo veiklas, o bendraudami su vaikais pasikrauna gerų emocijų. Nors mūsų tikslas – fizinio aktyvumo ir sveikos gyvensenos skatinimas, jau antrus metus kalbėsime ir apie emocinę sveikatą. Labai svarbu, kad nuo mažens vaikai mokytųsi atpažinti savo jausmus ir emocijas. Be to, moksliškai įrodyta, kad sportuojantiems žmonėms lengviau palaikyti ne tik fizinę, bet ir psichologinę sveikatą“, – sako olimpinė čempionė, LTOK prezidentė Daina Gudžinevičiūtė.

Projekte dalyvaujančių mokyklų pedagogai aprūpinami vaizdinėmis rekomendacijomis, kaip vesti fizinio ugdymo pamokas ar užsiėmimus tarp pamokų, gauna konkrečių patarimų.

Šiomet projekte „Olimpinis mėnuo“ dalyvauja rekordiškai daug pradinųjų klasių – 1800, kuriose iš viso mokosi daugiau nei 30 tūkst. Lietuvos pradinukų. Projektą globoja pirmoji šalies ponina Diana Nausėdienė.

MOTYVUOJANČIOS IR SMAGIOS VEIKLOS PRADINUKAMS

Spalio 4 - 29d.

FIZINIS
AKTYVUMAS

BENDRADARBIAVIMAS

SVEIKA MITYBA

EMOCINĖ
SVEIKATA

Projekto globėja p. Diana Nausėdienė

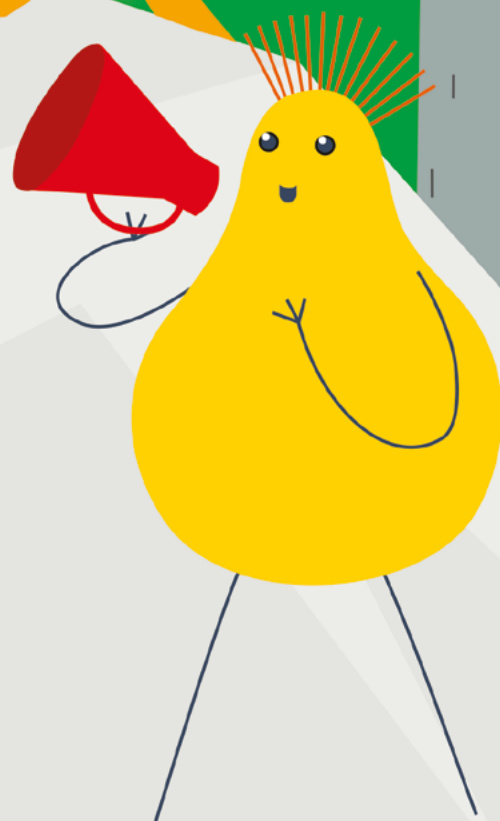
Organizatoriai:

SVIETIMO,
MOKSLO
IR SPORTO
MINISTERIJA

LIETUVOS RESPUBLIKOS
SVEIKATOS APSAUGOS MINISTERIJA

Daugiau informacijos:
www.ltok.lt/olimpinis-menuo

S.Binevičius (kairėje)

OLIMPINĖS ŽAIDYNĖS – IŠ KITOS VARPINĖS

TOKIJO OLIMPINĖSE ŽAIDYNĖSE DALYVAVO NE TIK LIETUVOS SPORTININKAI. ČIA DARBAVOSI IR KETURI MŪŠŲ ŠALIES TEISĖJAI.

RITA BERTULYTĖ

Tokijo bokso varžybose teisėjavo Gintaras Šniukšta, plaukimo Saulius Binevičius, šaudymo iš lanko Ringa Baltrušaitė, šiuolaikinės penkiakovės – Edvinas Krungolcas.

Buvusiam plaukikui, o dabar teisėjui S.Binevičiui olimpinės žaidynės – ne naujiena. Savo grybšniais jis matavo trijų olimpinių baseinų takelius. O šį ketvirtą kartą į olimpines žaidynes vyko jau kaip teisėjas ir olimpines batalijas akylai stebėjo nuo kranto.

„Pats buvau olimpietis ir žinau, ką reiškia sportininkui patekti į olimpines žaidynes. Žinoma, jaudulys buvo didžiulis, nes teisėjauji patiems geriausiems sportininkams, nepaisant to, kad atvažiuoja ir su asmeniniais kvietimais iš šalių, kuriose plaukimas nėra itin populiarus. Ypač per pirmuosius plaukimus streso trupčiuką būdavo, nes nežinia, ko tikėtis iš tokių sportininkų – jie kartais padaro visokių kvailysčių. Vėliau, per stipriausiųjų plaukimus, irgi buvo sunku teisėjauti, nes turi nepraleisti tos akimirks, kurią reikia pastebėti. Tad jaudulį jaučiau ir eidamas į parodą, ir teisėjaudamas varžybose“ – emocijų neslepia S.Binevičius ir pasidžiaugia, kad jo takeliuose nesusipratimų, nulemtų sportininkų patirties stokos, nebuvo, nors keliems jo kolegoms plaukikus teko ir diskvalifikuoti.

Kaunietis į olimpines žaidynes buvo atrinktas iš septynių europie-

čių teisėjų. Prieš jas atliko namų darbus – pasikartojo taisykles. Tarp jų yra ir nerašytų, pavyzdžiui, kad teisėjai kuo mažiau matytųsi, netrukdytų sportininkams ir pan. Nemažai taisyklių teisėjai sužinojo jau būdami olimpiniam Tokijuje.

Nors taisyklės olimpinėse žaidynėse iš esmės tokios pačios, kaip ir kitose varžybose, Tokijas pasitiko keliomis naujovėmis. Tai buvo pirmosios olimpinės žaidynės, kuriose naudota vaizdo peržiūra. Nuo šiol tokia praktika abejotinoms situacijoms įvertinti bus taikoma ir pasaulio čempionatuose.

„Kita naujovė, kad plaukiant 800 ir 1500 m teisėjas rodė korteles, kiek liko iki finišo, plius po vandeniu degė skaičiai – sportininkai ir ant dugno matė, kiek dar liko posūkių“, – pokyčius vardija S.Binevičius.

Pašnekovas pastebi, kad plaukimas nuo tų laikų, kai jis pats varžėsi, apskritai pakito. Prisimindamas savo olimpinį debiutą Sidnėjuje kaunietis sako, kad tai buvo era, kai varžytasi dėvint kostiumus iki pat riešų. Vėliau kostiumus keitė kelnės, kol galiausiai vėl sugrįžo šortai.

„Anksčiau plaukikai daugiau dirbdavo su štangomis, o dabar daugiau taikomi įvairūs koordinaciniai pratimai, diržai, darbas su

savo svoriu. Sportininkų raumenys tie patys, bet vis tiek jie tapo greitesni, staigesni ir pasaulio rekordai vis gerinami – po milisekundę, po dešimtąją jos dalį. Įdomu stebėti – nestovi sportas vietoje“, – skirtumus vardija S.Binevičius.

Buvęs plaukikas vadovauja Kauno plaukimo mokyklai, tad jis akylai stebėjo ne tik varžybas, bet domėn dėjosi visas detales olimpiniam baseine, kad grįžęs galėtų perduoti naujausias tendencijas mūsų plaukimo bendruomenei.

„Mums reikia labai pasispausti, norint plaukti finaluose su stipriausiais plaukikais“, – sako S.Binevičius.

Teisėjauti Tokijuje jam teko kiekvieną dieną. Ir kasdien teisėjai būdavo paskiriami vis į kitas pozicijas. „Kad nebūtų įtakos rezultatams, galėtume mokyti ir parsivežtume patirties, – paaiškina. – Vieną dieną gali būti stiliaus teisėjas, kitą posūkių, trečią posūkių vyr. teisėjas – žodžiu, skirtingos pozicijos, išmėtytos per baseiną. Aštuonias plaukimo varžybų dienas keliavome per visas pozicijas, prie kiekvienos prisilietėme. Išskyrus pagrindinius varžybų teisėjus – keturis žmones, kurie nėra keičiami. O visų kitų 25 teisėjų pozicijos buvo mainomos kasdien.“

Teko S.Binevičiui stovėti ir prie takelio, kuriuo plaukė Lietuvos atstovė Kotryna Teterevkova. Neužmesti akies, kaip sekasi taučiui, besivaržančiam čia pat, šypsosi S.Binevičius, nepavyksta.

„Kai plaukia lietuvis tavo takelyje ar šalia, tuo momentu, kai esi laisvesnis, pažiūri akies krašteliu arba suspaudi kumščius – vis tiek jaudulį jauti. Gal tai tą vieną milisekundę prideda“, – palaikymo svarbą žino buvęs plaukikas.

Vertindamas japonų surengtą olimpinę šventę S.Binevičius sako, kad renginys buvo „superinis“. Ir netgi tai, kad varžybos vyko be įprastinio žiūrovų palaikymo, japonai pasistengė ištaisyti: „Visos LED apšvietimo sistemos, didžėjai, garsintojai ir spalvos padarė tokį triukšmą ir įspūdį, jog neatrodė, kad baseine tuštuma. Gal tai motyvavo ir užkūrė sportininkus.“

BOKSAS

Odinių pirštinių meistrai iš Lietuvos šįkart į olimpinį ringą nepateko. Tačiau į ringą lipo ir šalia jo dirbo teisėjas iš Lietuvos G.Šniukšta, su kitais 35 arbitrais iš viso pasaulio sulaukęs Tarptautinio olimpinio komiteto kvietimo teisėjauti Tokijo žaidynių bokso varžybose.

Kaip šoninis teisėjas lietuvis teisėjavo 29 kovoms, ringo teisėju dirbo dar devyniose kovose, iš kurių trys buvo finalinės. Ir tuo G.Šniukšta itin didžiuojasi, mat iki finalų teisėjus atrenka kompiuteris, o finalinėms kovoms teisėjauja geriausieji. „Teisėjavimu ir įvertinimu esu labai patenkintas. Iš 36 teisėjų finalams buvo atrinkti 20, tarp jų papuoliau ir aš. Teisėjauti visas finalines dienas – labai geras įvertinimas“, – konstatuoja pašnekovas.

Abiejose pozicijose dirbęs lietuvis sako, kad sunkiau stovėti šone, nors galbūt tai skamba keistai. „Šoninio teisėjo darbas atsakingesnis. Pergalę 95 proc. lemia šoninis teisėjas“, – paaiškina.

Tai buvo pirmosios olimpinės žaidynės, kuriose G.Šniukšta teisėjavo. „Jaudulio buvo: nežinomybė, koronavirusas, labai daug visokių reikalavimų, kurie baugino – ne tiek pačios varžybos, kiek reikalavimai, nerimas, ar juos atitiksi“, – olimpinį debiutą prisimena Tarptautinės bokso asociacijos (AIBA) aukščiausių trijų žvaigždučių kategoriją turintis teisėjas.

Pasak jo, olimpinį turnyrą sunku lyginti su Europos ar pasaulio čempionatais. „Pirmiausia pasaulinis dėmesys labai didelis ir olimpinio medalio kaina didžiulė. Tu esi teisėjas, bet pirmiausia – žmogus. Supranti, kaip visi nori medalio. Kai aišku, kas laimėjo, atiduodi pergalę be problemų, bet kai kova lygi, taškas į tašką – labai sunku. Visi supranta, kad kažkas turi laimėti, bet ir to gaila, ir tas gražus“, – šypteli teisėjas.

O lygių kovų Tokijuje buvo daug: iš 29, kuriose lietuvis buvo šo-

ninis teisėjas, apie 20 buvo apylygės. Tačiau G.Šniukšta patikina, kad teisėjavimas Tokijo olimpinėse žaidynėse praėjo sklandžiai, teisėjams už gerą darbą dėkojo ir patys sportininkai. „Nepatenkintų visada bus, bet šiaip nusiskundimų nesulaukėme. Boksui sugrįžti į olimpinę šeimą durys atsivėrė labai plačiai“, – teigia lietuvis.

Kad darbo kokybė būtų nepriekaištinga, arbitrai dirbdavo ir grįžę po varžybų į viešbutį. Tuomet lietuvis drauge su kolegomis peržiūrėdavo varžybas, kuriose teisėjavo.

„Buvo teisėjams skirta patalpa su dviem televizoriais, ten galėjome peržiūrėti įrašus. Praktiškai visi žiūrėdavome savo teisėjautas kovas, analizuodavome, pasisodindavome šalia ir kitą žmogų, kad jis kitomis akimis pamatytų ir pasakytų klaidas – stengėmės dirbti profesionaliai“, – pasakoja G.Šniukšta.

Tokijuje bokso teisėjams teko priprasti prie vienos naujovės: vietoj vienos poros pirštinių jie vienu metu turėjo mūvėti dvi. Be abejonės, tai lėmė pasaulinė pandemija ir siekis maksimaliai užtikrinti žaidynių dalyvių saugumą.

„Jeigu sportininkui iškrinta iš burnos dantų apsauga, pakeli ją ir tą pirštinę nusimauni, o po to užsimauni kitą“, – pasakoja G.Šniukšta.

ŠAUDYMAS IŠ LANKO

Prieš penkerius metus šaudymo iš lanko teisėja R.Baltrušaitė olimpinę dvasią pajuto Rio de Žaneiro paralimpinėse žaidynėse, į kurias sulaukė kvietimo dirbti. Šįkart ji sulaukė kvietimo teisėjauti Tokijo olimpinėse žaidynėse, tačiau olimpinės dvasios čia nepajuto. Ne, japonai buvo pasiruošę fantastiškai ir prieš juos teisėja žemai lenkia galvą, tačiau visos saugumo priemonės ir dėl jų tai-

kyti suvaržymai ypatingos nuotaikos neįpūtė, o darbas olimpiniam turnyre nedaug tesiskyrė nuo kitų varžybų. Išskyrus aikštę ir jos olimpinius akcentus. Beje, ir pačios olimpinės šaudymo iš lanko varžybos, pasak R.Baltrušaitės, paprastesnės nei Europos ar pasaulio čempionatas.

„Olimpinėse žaidynėse varžomasi vienintelio tipo lankais – olimpiniais. Neseniai grįžau iš Europos čempionato, ten buvo šaudoma miške olimpiniais, skriemuliniiais ir paprastaisiais lankais. Taigi daugiau lankų tipų, amžiaus grupių ir patys šaudymo pratimai yra skirtingi“, – lygina teisėja.

Žaidynėse olimpiniais lankais varžomasi vieninteliame pratime šaudant iš 70 m nuotolio. Vyksta individualios, mišrių porų ir komandinės varžybos. Beje, mišrių porų varžybos Tokijuje debiutavo – anksčiau tokios varžybos vykdavo tik pasaulio čempionatuose. „Formatai nuolat keičiami, tobulinami, kad būtų įdomu ir patiems sportininkams, ir žiūrovams“, – pasakoja teisėja.

R. Baltrušaitė

E. Krungolcas ir L. Asadauskaitė-Zadneprovskienė

Štai prieš du dešimtmečius varžybos vykdavo net dvi dienas, lan-kininkai paleisdavo po 144 šūvius iš keturių atstumų, t. y. po 36 šūvius iš kiekvieno. Bet tokios varžybos, pripažįsta vilnietė, nebuvo patrauklios žiūrovui.

Tokijuje R. Baltrušaitė dirbo dešimt dienų – tiek, kiek tęsėsi varžybos. Teisėjai dėl pandemijos dirbo ne visą dieną, buvo suskirstyti į du burbulus ir dirbo po pusdienį, o kitą pusę leido arba viešbučio kambaryje, arba aikštėje.

„Visa kita vyko kaip visada. Ir tai, kad nebuvo žiūrovų, mums joks stebuklas – pas mus jų ir taip nebūna. Mūsų sportininkams buvo gana įprastos sąlygos, – paaiškina teisėja, kurios didesnė įtampa nei įprastai taip pat nekaustė. – Aš dirbu savo darbą ir man visai nesvarbu, ar tai olimpinių žaidynių finalas, ar Lietuvos čempionato pusfinalis. Bet kai tave paskiria į tokį reginį (mūsų yra 70 tarptautinės kategorijos teisėjų, o į žaidynes vyko dvylika), tada taip, jautiesi išties ypatingas – vadinasi, kažką darai gerai. O pačiose varžybose tiesiog dirbi“, – sako į laimingųjų dvyliktuką patekusi lietuvė.

ŠIUOLAIKINĖ PENKIAKOVĖ

Sidabrinį Lauros Asadauskaitės triumfą iš arti matė šiuolaikinės penkiakovės teisėjas E. Krungolcas. „Kaip sakau, geriausios vietos būna, kai teisėjauji, ir dar už dyką“, – šypteli šios sporto šakos asas.

Olimpinis vicečempionas E. Krungolcas, kaip teisėjas, olimpinį krikštą gavo Rio de Žaneiro žaidynėse, po kurių buvo išrinktas į aukščiausio rango arbitrų dvyliktuką. O tai lėmė, kad darbas Rio ir Tokijuje buvo visiškai skirtingas.

„Rio buvo konkrečiai teisėjavimas. Ir fechtavimo varžybose ištisas dienas teisėjavau, ir per jojimo rungtį buvau atsakingas už veiklą apšilimo aikštėje, ir kitur buvau. Iš vienos pusės, ten buvo sunkesnis darbas, bet atsakomybės požiūriu – lengvesnis“, – lygina E. Krungolcas.

Tokijuje jam teko atsakomybė su kitais keliais kolegomis spręsti ginčus. „Pavyzdžiui, kažkurios šalies sportininkas ir treneris nesutinka su teisėjų sprendimu, rašo oficialų protestą, o mūsų užduotis – tą protestą nagrinėti, nuspręsti, ar jį atmesti, ar patvirtinti“, – paaiškina darbo specifiką.

Tokijuje buvo pateikti trys protestai. Ar tai daug? „Tai nėra kažkoks išskirtinis atvejis. Bet būna varžybų, kai protestų iš viso nepateikiama, tad trys jau gal šiek tiek neįprasta. Turbūt ir varžybų svarba turi įtakos šiems sprendimams – treneriai ieško mažiausios galimybės padėti savo sportininkams susigrąžinti ar laimėti kelias sekundes“, – svarsto arbitras.

Beje, visi trys protestai Tokijuje buvo atmesti – nuspręsta, kad teisėjai elgėsi pagal taisykles.

Šiuolaikinė penkiakovė gerokai pasikeitė nuo tų laikų, kai olimpi-

nėse trasose dar varžėsi pats E. Krungolcas. Bet tai ne paskutiniai pokyčiai – artimoje ateityje jų bus daugiau.

„Olimpinis ciklas baigėsi ir nuo kitų metų – vėl kita penkiakovės era. Jau pernai ir užpernai vyko bandomosios varžybos: tos keturios rungtys (viena kombinuota) išliko, bet pati sistema ir varžybų eiga visiškai pakis. Konkrečiai dar negaliu pasakyti, bet pusfinaliai bus panašūs į dabartinius, o finalai bus sudaryti iš pusfinalių ir atrinktamoju būdu sportininkai pateks į finalo finalą“, – uždangą praskleidžia teisėjas.

Pasibaigus olimpiniam penkiakovės turnyru bene daugiausiai emocijų ir kalbų visuomet būna dėl jojimo rungties, kuri sudaužė ne vieno sportininko olimpinės viltis. Pasak E. Krungolco, pokyčių jojimo rungtyje kol kas nenumatyta, nors jos problemas teisėjai gvildena nuolat. Mat didžiausia bėda ta, kad vis mažiau šalių gali surengti jojimo rungtį pagal tarptautinės federacijos taisykles – kad kliūtys, kaip numatyta taisyklėse, būtų iki 120 cm aukščio ir 120–125 cm pločio.

„Šalys organizatorės jau seniai negali pasiūlyti tiek tinkamų žirgų tokiems maršrutams joti. Todėl kliūtys nuolat žeminamos, maršrutas lengvinamas ir dėl to olimpinėse žaidynėse, kuriose viskas atitinka taisykles, įvyksta tokių įdomių dalykų. O, tarkime, taurės etapuose džiaugiamės tuo, ką turime. Ir kas ketverius metus ir sportininkams būna staigmena, ir žiūrovai stebisi, kodėl penkiakovininkai taip blogai joja. O jie su žirgais turi įveikti didesnę aukštį, nei įprastai įveikia per varžybas. Kitas dalykas, dėl to, kad varžybose paprastai būna mažesnis kliūčių aukštis, sportininkai mažiau dėmesio skiria jojimo treniruotėms, ir užsisuka toks užburtas ratas. Ir per olimpinės žaidynės pasimato, kas moka joti, o kas atmetinai į šią rungtį žiūri“, – apie problemas, kurios garsiai neeskaluojamos, prabyla teisėjas.

O kiek nesėkmes ir kritimus olimpiniam turnyre galima nurašyti netinkamiems žirgams? „Sunku pasakyti. Prieš varžybas visada vyksta žirgų patikrinimas. Ir Rio olimpinėse žaidynėse, ir šiose per patikrinimą buvo viskas gerai arba labai gerai. Rio žaidynėse iš viso buvo tik keturi metimai, jeigu gerai prisimenu, per 30 žirgų, o kai prasidėjo varžybos, regis, net aštuoni žmonės nukrito nuo žirgo. Tai ir atsakymas. Jeigu kažkas sako, kad stresas ir žirgams, sunku sutikti: šiose žaidynėse nebuvo žiūrovų, nebuvo papildomo dirgiklio žirgams. Tad didžiąją dalį atsakomybės turėtų, ko gero, prisiimti patys sportininkai“, – savo nuomonę išsako teisėjas.

Beje, tai, kad nebuvo žiūrovų, penkiakovės bendruomenės visai nedžiugino. „Truputį ne taip įdomu. Esi 50 tūkst. vietų stadione ir nėra vieno žiūrovo – tik pažįstami veidai: treneriai, federacijų atstovai. Olimpinės žaidynės, ko gero, dėl to prarado savo žavesį ir jaudulį“, – sako iš viso ketverių olimpinių žaidynių dalyvis.

Netrukus po Tokijo olimpinų žaidynių LTKO Kauno apskrities taryba surengė susitikimą su buriuoju V.Andrulyte, Kairėje – P.Majauskas

MAŽAME KAMBARĖLYJE – DIDELI DARBAI

LTKO APSKRIČIŲ TARYBOS VEIKIA KAUNE IR KLAIPĖDOJE. YPAČ AKTYVŪS IR VEIKLŪS KAUNIČIAI, KURIEMS NUO PAT PIRMOSIOS DIENOS VADOVAUJA BUVĘS SUNKIAATLETIS, TRENERIS, PEDAGOGAS, LTKO GARBĖS NARYS PRANAS MAJAUSKAS. NENUILSTANTIS SPORTO ENTUZIASTAS ATSAKO Į „OLIMPINĖS PANORAMOS“ KLAUSIMUS.

BRONIUS ČEKANAUSKAS

Dar 1989 m. vasario 9-ąją tuometiniame Lietuvos kūno kultūros institute susibūrė Lietuvos tautinio olimpinio komiteto rėmimo grupė, peraugusi į LTKO Kauno miesto tarybą, o 1998 m. – į LTKO Kauno apskrities tarybą. Kam kilo mintis įsteigti štai tokį LTKO padalinį?

Pamenu, laikraštyje „Sportas“ perskaitęs žurnalistės Romos Grinbergienės straipsnį apie Lietuvos tautinio olimpinio komiteto atkūrimą supratau, kad tai puikus sumanymas. Ir aš pats, tuomet dirbdamas Kauno sporto komitete, privalau prisidėti. Telkiau buvusius patikimus bendražygius, aktyviai ruošėmės suvažiavimui. Sporto kolegų prašiau, kad per atkuriamąjį suvažiavimą jie balsuotų tik už nepriklausomą Lietuvos olimpinį komitetą.

Nežinau, kieno nurodymu mes su Vilniaus sporto komiteto pirmininku Algirdu Kmieliausku buvome išsiųsti į Vokietijos Demokratinę Respubliką jų „Dinamo“ taryboje perimti gerosios darbo patirties. Sugrįžti į LTKO atkuriamąjį suvažiavimą, kuris įvyko 1988 metų gruodžio 11 dieną, nespėjome.

Galvojau, kaip šią džiugią žinią apie atkurtą LTKO kuo garsiau perduoti Lietuvos žmonėms, ypač jaunimui. Sumaniau gruodžio

26-ąją, antrąją Kalėdų dieną, surengti sporto veteranų trečiąjį sąskrydį Kauno sporto halėje. Pakvietėme apie 2 tūkst. žinomiausių Lietuvos sportininkų, veteranų, sporto darbuotojų. Žmonių susirinko kone dvigubai daugiau. Sąskrydžiui paruošiau Lietuvos sporto metraščių, kurį perskaityti paprasčiau dukart olimpinio čempiono Gintauto Umoro. Buvom sutarę, kad perskaitytą metraščių jis įteiks Karo muziejaus direktoriui ir pasiūlys prie Vytauto Didžiojo karo muziejaus Kauno senamiestyje įkurti sporto skyrių.

Sveikinimo kalboje pasakiau, kad sportininkai bene pirmieji atkūrė savo aukščiausiąją instituciją LTKO. Ir kad mūsų valdžia visų pirma turi atsiprašyti tų motinų, kurių vaikai buvo nekaltai suimti, išžudyti, ištremiti arba priversti emigruoti. Sakiau: mes turime kurti naujas lietuviškas organizacijas ir pradėti gyventi lietuviška dvasia. Tada ir kilo mintis steigti ne tik Olimpinio komiteto rėmimo grupes, bet ir daugiau olimpinės veiklos galinčias apimti organizacijas. Taip 1989-ųjų pradžioje buvo įkurta LTKO Kauno miesto taryba, kuri vėliau, atsiradus apskritims ir man perėjus dirbti į Kauno apskritį, tapo Kauno apskrities taryba. Jos garbės pirmininku buvo išrinktas tarybos viršininkas Kazys Starkevičius, o atsakinguoju sekretoriumi tapau aš, Pranas Majauskas.

Tradicinio rašinių konkurso olimpine tematika laureatai

Dėl jūsų ir kitų entuziastų atkaklumo Kaune atsirado Lietuvos sporto muziejus, kuriam vėliau daugybę metų vadovavote, organizavote įvairius olimpinio švietimo renginius. Priminkite skaitytojams pirmuosius muziejaus žingsnius.

Mūsų tarybai teko spręsti įvairius su sportu susijusius klausimus. Visų pirma sporto paveldo. Dar 1962 m., man ruošiant kursinį darbą „Lietuvos sunkiosios atletikos raida“, likimas suvedė su Lietuvos cirko galiūnu Jonu Ramanausku. Su juo 19 metų kūrėme Lietuvos sporto muziejų: aš buvau vykdytojas, o jis – dvasinis įkvėpėjas. 1991 m. per IV pasaulio lietuvių sporto žaidynes mums pavyko muziejų iškilmingai atidaryti. Tačiau greit prasidėjo bėdos, nes įvairios sporto organizacijos, atnešusios eksponatų muziejaus atidarymo proga, po iškilmių juos atsiėmė ir kambariai liko tušti. Per vieną renginį Karo muziejaus direktorius pasakė, kad čia jokie sporto veteranų namai ir juolab joks sporto muziejus.

LTOK Kauno apskrities taryba, sporto veteranai buvome išprašyti lauk iš patalpų, nors glaudėmės viename mažame kambaryje. Buvo paaiškinta, kad čia įrengs biblioteką. Rankų nenuleidau. Kauno „Dinamo“ ir Panevėžio stiklo fabrikams padedant pasigaminome vitrinas, pavyko parengti ekspoziciją ir po kunigo Ričardo Mikutavičiaus pašventinimo atidarėme parodą.

Po daugelio metų man atėjus dirbti į muziejų viskas pakrypo gerąja linkme. Per tuos mano darbo muziejuje metus atidarėme biblioteką, atgautame muziejaus pastato rūsyje įsirengėme Olimpiečių menę, antrame aukšte – bokso legendos Algirdo Šociko muziejų, trečiame – Lietuvos cirko meistrų Jadvygos ir Jono Ramanauskų muziejų, ketvirtame – Olimpiečių pastogę. Sutvarkę muziejaus teritoriją įrengėme Vytautų Augustauskų garbei skirtą nuostabų kiemelį vaikams, jame kas vasarą vyksta mažųjų stovyklėlės. Gavus Lietuvos kūno kultūros ir sporto departamento paramą mums pavyko ne tik vizualiai sutvarkyti aplinką, bet ir atlikti patalpų kapitalinį remontą. Muziejaus eksponatams laikyti fonduose įrengtos specialios spintos, iki galo sutvarkyta ir apvertta muziejaus teritorija. Už visas minėtas veiklas ir kilnų elgesį 2011 m. Lietuvos sporto muziejus buvo apdovanotas Tarptautinio olimpinio komiteto „Fair play“ prizus.

LTOK Kauno apskrities tarybos veikla labai plati, jūs bendravote ir su sporto veteranais, ir su darželinukais. Kokie tradiciniai renginiai vykdavo kasmet?

Darželinukams kiekvienais metais Kaune, Ažuolyne, rengiamos pavasario šventės, skirtos Vaikų dienai. Vyksta Lietuvos darželinukų trikrepsio festivaliai, skirti šalies Nepriklausomybės dienai

paminėti, darželinukų Kauno mero taurės turnyras ir daug kitų renginių. Beje, visi vaikučiai, dalyvaujantys mūsų varžybose, gauna medalius ar kitokių prizų. Nė vieno nelieka neapdovanoto.

Manau, kilnus tarybos darbas rengti ne tik Kauno apskrities, bet ir visos Lietuvos moksleivijos rašinių olimpine tematika konkursus. Jau keturiolika metų iš eilės vyksta šie kūrybiniai konkursai. Pastarųjų metų rašinių temos buvo tokios: „Nuo mažo žingsnelio į didį olimpinį kelią“, „Ko aš išmokau iš savo mokytojo“, „Ką gyvenime turėčiau nuveikti, kad mane prisimintų“, „Puikybė ir pavydas sporte“. Džiugu, kad ne vieną moksleivių rašinį spausdino „Olimpinės panoramos“ žurnalas. Tai didžiulė paskata jauniems literatams.

Kiekvienais metais vyksta renginiai „Mano olimpas“ bei geriausio kūno kultūros mokytojo konkursai, organizuojamos moksleivių išvykos drauge su olimpiečiais, muziejaus kilnojamosios olimpinio švietimo parodos keliauja per mokyklas. Kauno apskrities rajonuose rengiamos sporto šventės, į kurias kviečiami tuose kraštuose gimę olimpiečiai. Ten jie pagerbiami. Neužmirštame sporto veteranų: visada juos pasveikiname jubiliejų proga.

Ypatingomis progomis vykdavo masiniai renginiai. Štai Lietuvos tautinės olimpiados 80-mečiui skirta šventė vyko Kauno sporto halėje, Lietuvos sportinio judėjimo šimtmetį paminėjome Kauno Vytauto parke. Nuo 1989-ųjų kasmet (išskyrus šiuos – dėl karantino) vykdavo pavasario olimpinės šventės, į kurias susirinkdavo visų amžiaus grupių sporto mėgėjai bei negalią turintys žmonės.

Ypatingos pagarbos nusipelno jūsų rūpestis Prienų senelių globos namais. Papasakokite apie šį reikšmingą darbą.

Prieš gerus tris dešimtmečius pradėjome lankyti tuos sporto veteranus, kurie liko vieniši, be pajamų ir dėmesio. Išliko būtinybė steigti senelių namus. Daug apkeliavęs parapijų ir nieko paguodžiamo neradęs nutariau dar užsukti į Prienus. Tada neseniai pradėjusios dirbti Prienų globos namų direktorės Angelės Bajorienės paklausiau, kaip ji reaguotų, jeigu mes čia pasistatytume priestatą sporto žmonėms. Žodis po žodžio radome bendrą kalbą. Tada aš dirbau Kauno apskrities administracijoje kultūros, turizmo ir sporto skyriaus vedėju. Ėjome žingsnis po žingsnio: gavome sklypą, buvo parengtas projektas, skirtos lėšos naujam korpusui statyti ir senesnėms patalpoms atnaujinti. 2006 m. buvo pastatytas 84 vietų korpusas su visais patogumais.

Apėmė didelis džiaugsmas ir mus, ir ten pradėjusius kurtis vienišus senolius. Daug garsių Lietuvos sporto žmonių ten praskaidrino senatvės dienas. Deja, laikui bėgant, panaikinus apskričių administracijas, pasikeitė ir priėmimo į slaugos namus tvarka. Šiuo metu Prienuose gyvena tik keturi mūsų sporto bičiuliai. Ne-

Tradicinio bėgimo Baltijos keliu dalyviai visada susistoja Šiluose prie kopyltstulpio, skirto žuvusiems ir nužudytiems Lietuvos sportininkams atminti. Čia LTOK Kauno apskrities tarybos iniciatyva pasodinta ir ąžuolų giraitė

Kauno Vytauto parke stovi kertinis akmuo, žymintis Lietuvos sportinio ir olimpinio judėjimo pradžią

Nuolat rengiami tradiciniai darželinukų triukšpio turnyrai

pamiršti, per visas šventes aplankomi ne tik su kukliomis dovanėlėmis, bet ir su skambiomis dainomis bei smagia muzika. Įvykus nelaimei palydime ir į paskutinę kelionę.

Baltijos kelio 105-ajame kilometre, Panevėžio rajone, ties Šilų gyvenvietėje 1989 m. rugpjūčio 23 d. buvo pastatytas paminklas nuo okupantų žuvusiems Lietuvos sportininkams atminti. Ten jūsų vadovaujamos Kauno tarybos iniciatyva pradėta sodinti ąžuolų giraitė. Ar ji dar žaliuoja?

Mūsų džiaugsmas ir rūpestis toji ties Šilų gyvenvietėje auganti ąžuolų giraitė. Ten tebežaliuoja ir beveik 400 metų amžiaus ąžuolas, stovi per Baltijos kelią pastatytas ir pašventintas kopyltstulpis, skirtas žuvusiems Lietuvos sportininkams atminti. Čia kasmet lankomės po keletą kartų ir su Šilų žmonėmis jau tapome lyg viena šeima. Sunku patikėti, kad 1989-aisiais pasodinti pirmieji ąžuoliukai jau bando lygiuotis su senuoju ąžuolu. Mes tada pirmosios talkos metu pasodinome 50 medelių, tačiau dalis jų be priežiūros sunyko. 2007 m. su tuomečio susisiekimo ministro Algirdo Butkevičiaus pagalba pavyko aptverti visą teritoriją ir dar kartą sudarius detalų planą pasodinti 50 ąžuoliukų. Juos sodino garsūs sportininkai, politikai, Šilų kaimo gyventojai. Gražiai dabar žaliuoja ąžuolų giraitė, kuria rūpinasi Šilų bendruomenė, Raguvos seniūnija ir Panevėžio rajono savivaldybė.

Panašių vietų kaip Šilai, kurias reikia ne tik lankyti, bet ir prižiūrėti, turime daugiau. Tai Petrašiūnų, Karmėlavos, Eigulių cirko brolių kapavietės, kuriose ilsisi Lietuvos sporto ir olimpinio sąjūdžio pradininkai, garsūs sporto meistrai. Kauno Vytauto parke pastatytas kertinis akmuo, žymintis Lietuvos sportinio ir olimpinio judėjimo pradžią.

Kas padeda išsilaikyti jūsų organizacijai?

Mūsų taryba egzistuoja Lietuvos tautinio olimpinio komiteto

dėka. Tačiau turime ir daugiau olimpinį sąjūdį remiančių geros valios žmonių. Todėl aš, naudodamasis proga, brangios Lietuvoslės geriesiems žmonėms sakau nuoširdų aciu!

Užduodamas klausimus neatsitiktinai kelis sykius pavartoju būtojo laiko veiksmoždžius: jūs jau nebe muziejaus direktorius. LTOK Kauno apskrities tarybos veikla vėl organizuojama viename nedideliame kambarėlyje. Traukiatės į užtarnatą poilsį?

Esu jau atleistas iš muziejaus direktoriaus pareigų. Tačiau neturiu net mažiausios teisės reikšti kokias nors pretenzijas. Džiaugiuosi, kad man likimas lėmė sukaupti 65 metų darbo stažą. Didžiuojuosi, kad nuo pačios Lietuvos tautinio olimpinio komiteto aušros buvau olimpiniam sąjūdyje. Visą gyvenimą mokydamiis dirbau, o dirbdamiis mokiausi. Sutikau daugybę nuostabių žmonių.

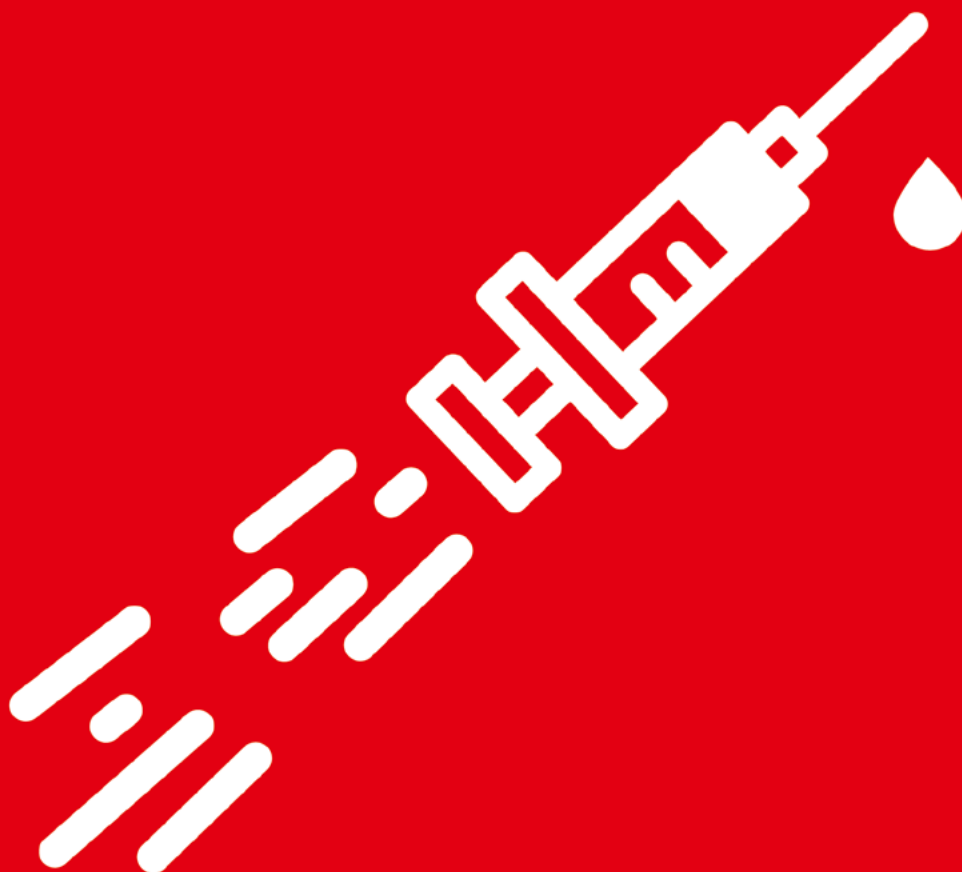
Dabar LTOK Kauno apskrities taryba vėl glaudžiasi ir dirba viename nedideliame muziejaus kambarėlyje. Kaip ir anksčiau, rankų nenuleidžiame.

Tęsia savo veiklą ir veteranų sporto klubas „Ąžuolynas“, su kurio ankstesniais vadovais ir aktyviais nariais, de ja, jau iškeliavusiai anapilin – Vytautu Macijausku ir Gerardu Šaukliu, Rüste Grigonyte, Justinu Lagunavičiumi, Kaziu Petkevičiumi, Stepu Butautu, Algirdu Šociku ir kitais – kūrėme Sporto muziejų, džiaugėmės jų dovanotais eksponatais.

Daug metų kaupėte muziejaus eksponatus. O pats ką nors kolekcionuojate?

Nors daugelį metų dirbau Sporto muziejuje, tačiau jokių eksponatų, išskyrus asmeninius apdovanojimus, suvenyrus, neturiu. Ir nieko nekolecionuoju.

OHO, KAIP GREITAI!

SKIEPAS NUO GRIPO

Skiepo kaina – 19,99 EUR

Pasiūlymas galioja 2021 10 01-2021 11 03. Skiepijame asmenis nuo 18 metų.

PASLAUGĄ TEIKIAME:

Vilniuje • Kaune • Klaipėdoje • Šiauliuose • Panevėžyje • Alytuje
Elektrėnuose • Marijampolėje • Rokiškyje

Tikslų vaistinių sąrašą ir kitą informaciją galite rasti apie-eurovaistine.lt arba telefonu 8 800 50005

Pažangiausių
sporto bei
sporto
medicinos
technologijų
partneris
LIETUVOS
sportininkams.

SVEIKATOS REIKMENYS
REABILITACIJAI • SPORTUI • ORTOPEDIJAI • SLAUGAI

Europos jaunių čempionai N.Chmieliauskas ir L.Gaudiešius (kairėje) – ant pasaulio čempionato garbės pakylės

NAUJOS KARTOS DIDELĖS AMBICIJOS

LIETUVOS ŠIUOLAIKINĖS PENKIAKOVĖS JAUNIŲ IR JAUNIMO RINKTINĖS VYRIAUSIASIS TRENERIS ARTŪRAS KALININAS PŪ ITIN SĖKMINGO ŠIUMEČIO SEZONO NORĖTŲ, KAD SUAUGUSIŲJŲ RINKTINĖS LYDERIAI SULAUKTŲ VERTOS PAMAINOS, KURI PRATĖSTŲ JŲ ĮSPŪDINGAS PERGALES.

MARYTĖ MARCINKEVIČIŪTĖ

Tiesa, A.Kalininas turi ne tik dėl ko džiaugtis, bet ir nerimauti.

„Dirbu su jaunimu, todėl su nerimu laikiu tos dienos, kai jie baigs gimnazijas. Tada penkiakovininkai, jau pasiekę neblogų rezultatų, apsisprendžia, ką daryti toliau: rimtai sportuoti ar studijuoti. Ne vienas nutaria palikti šiuolaikinę penkiakovę.

Europos jaunių čempionams ir pasaulio vicečempionams Lukui Gaudiešiusiui ir Nojui Chmieliauskui laiko dar yra, jie mokosi gimnazijose. Šių metų pasaulio jaunių čempionatu Egipte jie atsisveikino su trikovė (plaukimas, bėgimas ir šaudymas) ir dabar per treniruotes į rankas jau ima špagas bei rengiasi keturkovės išbandymams. Dar šiemet jie mėgins jėgas jaunimo iki 19 metų grupėje. Džiaugiuosi, kad minėti mano auklėtiniai ir dar Džastinas Jasiulevičius prisijungs prie kauniečių bei šiauriečių – Lietuvoje bus aštuoni pajėgūs keturkovininkai.

Tarp jų bus didelė konkurencija, nes tik keturi iš jų galės dalyvauti pasaulio ir Europos jaunimo čempionatuose. Sportininkai žino, kad norint nugalėti reikės daug dirbti, nebus galima atsipalaiduoti. Konkurencija bus didelė motyvacija kelti meistriskumą“, – neabejoja nuo 2007-ųjų penkiakovininkus kartu su tėvu Viačeslavu Kalininu treniruojantis A.Kalininas.

Vaikinų grupėje atsirado didelė konkurencija, o ką galite pasakyti apie merginas?

Ten padėtis nėra tokia džiuginanti. Turime ryškia lyderę – pasau-

lio ir Europos jaunimo (iki 21 metų) bronzinę prizininę Elzbieta Adomaitytę. Gražių vilčių teikia ir Medėja Gineitytė, kuri šiemet Europos jaunimo iki 19 metų čempionate keturkovėje buvo dešimta, o pasaulio – devinta. Tai buvo vienas paskutinių jos keturkovės startų, dabar sportininkė jau varžysis penkiakovėje. Tačiau kitoms jaunoms sportininkėms dar reikia tobulėti, jų meistriskumas nėra aukštas.

Daug tikiuosi iš E.Adomaitytės, kuri nuo jaunų dienų treniravosi su geriausiomis mano auklėtinėmis, pasaulio ir Europos įvairaus amžiaus grupių čempionėmis bei prizininėmis Karolina Gužauskaite, Ieva ir Emilija Serapinaitėmis, Aurelija Tamašauskaite ir mokėsi iš jų.

Perspektyvią Elzbieta su vyresnėmis sportininkėmis vežiojasi į varžybas, treniruočių stovyklas Lenkijoje. Netrukus atėjo ir geri rezultatai. Šiuo metu psichologiją pirmame kurse studijuojanti sportininkė jau laimi medalių per svarbiausias metų varžybas.

Elzbieta – kairiarankė, gerai fechtuojasi, joja, greitai bėga. Kol kas jos silpnoji rungtis – plaukimas, 200 m distanciją ji įveikia per 2 min. 30 sek. Baseine sportininkė dabar padeda tobulėti mūsų komandoje dirbanti plaukimo trenerė Oksana Sinkevič. Jeigu ji plauktų greičiau, galėtų konkuruoti su geriausiomis pasaulio ir Europos penkiakovininkėmis.

Džiaugiuosi, kad kasmet tobulėja Lukas Gaudiešius, kuris 200 m nuotolį nuplaukia greičiau nei per 2 min., taikliai šaudo, turi gerą

2021 M. PENKIAKOVININKŲ LAIMĖJIMAI

Olimpinės žaidynės: Laura Asadauskaitė-Zadneprovskienė – 2 vieta.
Europos čempionatas: Ieva Serapinaitė – 1 vieta.
Europos čempionatas, estafetė: Ieva Serapinaitė, Justinas Kinderis – 2 vieta.
Pasaulio taurės etapas Budapešte: Gintarė Venčkauskaitė – 3 vieta.
Kariškių pasaulio čempionatas: Ieva Serapinaitė – 2 vieta.
Kariškių pasaulio čempionatas, estafetė: Ieva Serapinaitė, Aurelija Tamašauskaitė – 3 vieta.
Pasaulio U-21 čempionatas: Elzbieta Adomaitytė – 3 vieta.
Europos U-21 čempionatas: Elzbieta Adomaitytė – 3 vieta.
Pasaulio U-17 čempionatas: Lukas Gaudiešius – 3 vieta.
Pasaulio U-17 čempionatas, estafetė: Lukas Gaudiešius ir Nojus Chmieliauskas – 2 vieta.
Europos U-17 čempionatas, estafetė: Lukas Gaudiešius ir Nojus Chmieliauskas – 1 vieta.

jausmą fechtavimo takelyje. Sportininkas jau pradėjo joti, čia jį tobulina su mumis kartu dirbanti jojimo trenerė Dalia Budavičiūtė. Viliusi, kad Luko rezultatai ateityje tik gerės, nes po kiekvienų varžybų kyla jo motyvacija.

Nojus Chmieliauskas mokosi Šalčininkų r. Jašiūnų „Aušros“ gimnazijos dešimtoje klasėje ir penkis kartus per savaitę po 30 km važinėja treniruotis į Vilnių. Gal jam būtų geriau mokytis Vilniaus Ozo gimnazijoje?

Nojus treniruojasi pas tėvą ir sūnų Pavelą bei Tomą Makarovus. Jeigu sportininkas norėtų mokytis Vilniuje, nebūtų jokių problemų. Tačiau viskas priklauso nuo paties sportininko. Jis į penkiakovę atėjo iš jojimo, dar ir dabar pajodinėja Šalčininkų rajono žirgyne, pernai netgi tapo Lietuvos jaunių konkūrų čempionu. Tai talentingas sportininkas, tačiau jam reikėtų daugiau dėmesio skirti plaukimui, nes 200 m įveikia tik per 2 min. 16 sek.

Šiuolaikinė penkiakovė jau kultivuojama ir Telšiuose bei Šiaulių sporto gimnazijoje. Ar ten pastebite talentingų sportininkų?

Šie miestai glaudžiai susiję su trenere Galina Šidiškiene. Iš pradžių ji dirbo Telšiuose, o dabar – Šiaulių sporto gimnazijoje. Būtent šios trenerės grupėje Telšiuose ir treniravosi L.Gaudiešius, kuris dar mėgo žaisti krepšinį. Jį pastebėjau prieš ketverius metus ir pakviečiau atvykti treniruotis ir mokytis į Vilnių.

Prieš priimant Luką, jam buvo atlikti medicininiai tyrimai, kurie parodė, kokiais gabumais jis pasižymi. Tai labai stiprus, galingas jaunuolis. Dabar jis Ozo gimnazijoje lanko dešimtą klasę.

Treneri G.Šidiškienei pradėjus dirbti Šiaulių sporto gimnazijoje, jos auklėtiniai jau sudaro konkurenciją savo amžiaus grupių stipriausiems Lietuvos penkiakovininkams, vienas jos auklėtinis pateko į rinktinę ir dalyvavo Europos jaunių čempionate.

Telšiuose jaunuosius sportininkus ugdo treneris Vytautas Mickus, bet bėda ta, kad ten ne visada yra kur plaukti.

Viena didžiausių mūsų problemų – neturime savo sporto bazės. Pelnome medalių, o vargstame su sporto baze. Per treniruotes plakamės tai prie plaukikų, tai prie lengvaatlečių, Lengvosios atletikos manieže turime tik savo fechtavimo salę. Sėdu prie vairo ir kaip taksistas vežioju sportininkus iš vienos bazės į kitą. Jeigu turėtume savo bazę, išmokytume daug vaikų ir plaukti, ir bėgti, ir šaudyti. Tada galėtume priimti ir daugiau trenerių.

Dar ne taip seniai jūsų auklėtiniai sėkmingai kovojo ir olimpinėse jaunimo vasaros žaidynėse: Singapūre bronzos medalį pelnė Lukas Kontrimavičius, Nandzinge ketvirta buvo Aurelija Tamašauskaitė, 2018 m. Buenos Airėse dalyvavo E.Adomaitytė. Išugdėte ir Rio de Žaneiro olimpietę I.Serapinaitę. Kur slypi jūsų sėkmingo darbo paslaptis?

E.Adomaitytė (dešinėje) Europos ir pasaulio jaunimo čempionatuose iškovojo bronzą

A.Kalininas ir E.Adomaitytė

Labai myliu savo darbą. Vienas nuostabiausių ir man neįkainojamų dalykų, kai per pasaulio ir Europos čempionatus mano auklėtinių garbei tarp didžiųjų valstybių keliama ir mūsų šalies vėliava, atliekamas himnas. Tada jaučiu didžiulį pasitenkinimą trenerio darbu.

Su auklėtiniais būnu ilgiau nei su savo šeima – nuo ryto iki vakaro, plius dar daugybė varžybų, treniruočių stovyklų. Dirbdami vienoje komandoje su tėvu, Lietuvos šiuolaikinės penkiakovės federacijos generaliniu sekretoriumi, sukūrėme gerą sportininkų rengimo sistemą, kuri duoda vaisių.

Mano sūnaus fechtuotojo Leonardo Kalinino padedami jau keletus metus vykstame fechtuoti į Estiją, Latviją, Lenkiją. Šių šalių sportininkai yra stiprūs fechtavimo takelyje.

Ar galima tikėtis, kad kuris nors iš jūsų jaunųjų sportininkų pretenduos dalyvauti Paryžiaus olimpinėse žaidynėse?

Iki olimpinė žaidynių – dar treji metai. Į šį klausimą tiksliau galėčiau atsakyti po poros metų. Jaunimas auga, bet suaugusiųjų penkiakovė – jau visai kita kartelė. Europos ir pasaulio jaunių čempionatų medalininkai yra perspektyvūs, kaunietis Dovydas Vaivada gali sulaukti itin rimtų konkurentų.

Didelė konkurencija bus tarp moterų: be Lauros Asadauskaitės-Zadneprovskienės, Gintarės Venčkauskaitės, Ievos Serapinaitės, Aurelijos Tamašauskaitės, apie Paryžių galvos ir Elzbieta Adomaitytė bei Medėja Gineitytė.

DALYVAVO POSĖDYJE ROMOJE

Rugsėjo 14 d. LTOK prezidentė Daina Gudžinevičiūtė dalyvavo Europos olimpinė asociacijos (EOK) Vykdomojo komiteto posėdyje Romoje. Tai buvo antrasis Vykdomojo komiteto posėdis po birželį vykusio EOK rinkimų. Juose D.Gudžinevičiūtė buvo išrinkta organizacijos viceprezidente. Ji – pirmoji moteris, kuriai patikėtos šios pareigos.

„Vykdomojo komiteto nariai turėjo laiko susipažinti su organizacijos ir darbo specifika, todėl šiandien ne tik aptarėme, bet ir suplanavome darbus. Iš kolegų jaučiu daug entuziazmo ir noro dirbti Europos sporto ir sportininkų labui“, – sakė LTOK prezidentė.

Posėdžio metu 2023 m. Krokuvoje vyksiančių Europos žaidynių organizacinis komitetas pristatė padarytus darbus.

„Viena naujausių žinių – į Europos žaidynių programą vėl bus įtrauktas fechtavimas, kurio atstovai galės rinkti olimpinio reitingo taškus“, – pranešė D.Gudžinevičiūtė.

Vykdomojo komiteto nariai aptarė pasirošimą spalio 6 d. Dubrovniko (Kroatija) vyksiančiai Europos sportininkų asamblėjai, kurios metu vyks rinkimai į EOK sportininkų komisiją. Taip pat daug kalbėta apie naujos kadencijos EOK komisijų veiklą, diskutuota apie sporto šakas, kurios turėtų būti įtrauktos į Europos žaidynių programą.

Posėdyje taip pat pristatytos EOK generalinio sekretoriaus bei išdininko ataskaitos, aptarta EOK strategija iki 2030 m., apžvelgti Tokijo olimpinės žaidynės Europos sportininkų pasiekti rezultatai.

Posėdžio išvakarėse Romoje vyko EOK vadovybės susitikimas, kuriame dalyvavo prezidentas Spyrosas Capralos, viceprezidentė D.Gudžinevičiūtė, generalinis sekretorius Raffaele'is Pagnozzi ir išdininkas Peteris Mennelis.

LTOK prezidentė D.Gudžinevičiūtė taip pat yra Tarptautinio olimpinio komiteto narė.

IŠSIRINKO NAUJUS VADOVUS

Rugsėjo 23–26 d. Vienoje vyko 26-asis Europos „Fair Play“ judėjimo (EFPM) organizuojamas kongresas, kuriame dalyvavo ir Lietuvos kilnaus sportinio elgesio komiteto prezidentė Austra Skujytė bei LTOK olimpinio švietimo direktorė Vita Balsytė.

Kongrese dėmesys buvo skiriamas kilnaus elgesio ugdymui, sklaidos ir švietimo iniciatyvoms bei projektams, taip pat vyko 2020 ir 2021 m. „Fair Play“ apdovanojimai, EFPM generalinė asamblėja, prezidento ir Vykdomojo komiteto rinkimai.

Kongrese vykusio rinkimų metu naujuoju EFPM prezidentu buvo išrinktas belgas Philippe'as Housiaux, kuris šias pareigas eis ketverius metus. P.Housiaux – buvęs Belgijos olimpinio komiteto viceprezidentas, olimpinis žaidynių dalyvis ir kilnaus sportinio elgesio idėjas ginančios bei skleidžiančios organizacijos „Panathlon Wallonie – Bruxelles“ vadovas. Jis Europos „Fair Play“ judėjimo vairą perėmė iš Austrijos atstovo Christiano Hinterbergerio.

„Kongresas paliko puikų įspūdį. Tiek paskaitos, tiek praktiniai užsiėmimai davė minčių, kaip skleisti kilnaus elgesio idėjas tiek sporte, tiek gyvenime. Planuojame Lietuvos „Fair Play“ komiteto susitikimą su LTOK, diskutuosime apie ateities planus“, – mintimis po renginio dalijosi A.Skujytė.

Taip pat kongreso metu buvo pristatyta išskirtinė Portugalijos kilnaus sportinio elgesio atstovų iniciatyva – balta kortelė, kuri Portugalijos vaikų ir suaugusiųjų futbolo bei kitų sporto šakų varžybose ir čempionatuose skiriama už kilnų elgesį. EFPM nariai plačiai diskutavo apie galimybę integruoti šią iniciatyvą ir savo šalyse.

Lietuvos kilnaus sportinio elgesio komitetas įsteigtas 1995 m. lapkričio 16 d. Jam vadovauja dvejų olimpinė žaidynių medalininkė A.Skujytė. LTOK yra tiek Europos, tiek pasaulio „Fair Play“ judėjimo narys.

VIRTUALIAME TOK POKALBYJE – IR LIETUVIS

Rugsėjo 9 d. nuotoliniu būdu vyko globalus Tarptautinio olimpinio komiteto Sportininkų komisijos susitikimas, kuriame Lietuvai atstovavo irklotojas, ketverių olimpių žaidynių dalyvis, 2016-ųjų olimpinis vicečempionas, LTOK sportininkų komisijos pirmininkas Mindaugas Griškonis.

Virtualaus pokalbio metu buvo pristatyti naujieji TOK sportininkų komisijos nariai ir pirmininkė. Tokijo olimpių žaidynių metu vykusiuose rinkimuose kandidatavo 30 atletų, o išrinkti buvo šie keturi – legendinis Ispanijos krepšininkas Pau Gasolis, Italijos plaukimo žvaigždė Federica Pellegrini, japonų fechtuotojas Yuki Ota ir lenkų dviratininkė Maja Martyna Włoszczowska. Pirmininke tapo nuo 2018-ųjų komisijoje dirbanti buvusi Suomijos ledo ritulininkė Emma Terho.

Susitikimo metu dalyviai taip pat pasidalijo įspūdžiais ir pastabomis apie pasibaigusias Tokijo vasaros olimpinės žaidynės bei išsakė didžiausius savo nuogaštavimus dėl artėjančių 2022 m. Pekino žiemos žaidynių.

„Labai svarbu pamatyti ir susipažinti su kitų nacionalinių olimpių komitetų sportininkų komisijų pirmininkais ir naująja TOK sportininkų komisijos pirmininke. Tik nuolat bendraudami ir dalindamiesi savo patirtimi bei idėjomis galėsime sėkmingai bendradarbiauti tiek siekiant gerovės viso pasaulio sportininkams, tiek užtikrinant artėjančių žiemos olimpių žaidynių sėkmę“, – po susitikimo sakė M.Griškonis.

Kartu su M.Griškonių LTOK sportininkų komisiją sudaro LTOK olimpinio sporto direktorius Einius Petkus, dviratininkė Simona Krupeckaitė, irklotojas Saulius Ritteris, ėjinkė Brigita Virbalytė-Dimšienė, baidarininkas Edvinas Ramanauskas, buriuotoja Viktorija Andruitytė, penkiakovininkė Laura Asadauskaitė-Zadneprovskienė, disko metikas Andrius Gudžius ir buvęs baidarininkas Egidijus Balčiūnas.

Buvusį ilgametį LTOK prezidentą A.Poviliūną sveikino olimpinės čempionės V.Vencienė ir D.Gudzinevičiūtė

Saulius Čirbos nuotr.

SPORTO ŽMONĖMS – LTOK APDOVANOJIMAI

Rugsėjo mėnesį net du kartus pagerbti ir apdovanoti šiemet garbingus jubiliejus minintys Lietuvos sportui ir olimpizmui nusipelnę asmenys. Buvusiems sportininkams, treneriams ir sporto puoselėtojams apdovanojimus įteikė olimpinė čempionė, LTOK prezidentė Daina Gudžinevičiūtė.

Rugsėjo 16 d. apdovanoti: LTOK pirmojo laipsnio ženklų „Už nuopelnus“ – Gintautas Stasiulevičius (85), LTOK medaliu „Už nuopelnus olimpizmui“ – Algirdas Vosylius (85), Merūnas Griška (70), Vaidotas Vaičieliūnas (60), Virginija Vilčinskaitė-Ogulevičienė (40), LTOK prizų „Citius. Altius. Fortius“ – Vytautas Bingelis (80), Laima Krauzienė (65), Gediminas Paberžis (70), Bronislavas Vasiliauskas (70), Viktoras Meškauskas (50), LTOK prizų „Visada aukštytyn“ – Viačeslavas Kalininas (75), LTOK antrojo laipsnio ženklų „Už nuopelnus“ – Kastytis Stasys Pavilonis (75), Kęstutis Skerys (70), Aleksandras Ščeokočichinas (70), LTOK pirmojo laipsnio ženklų „Už nuopelnus“ – Marijona Marcinkevičiūtė (75), Olimpine žvaigžde – Vladislavas Sokolinskis (75), Vitalijus Karpačiauskas (55), Rita Ramanauskaitė (50), LTOK antrojo laipsnio ženklų „Už nuopelnus“ – Valdas Gecevičius (60).

Rugsėjo 23 d. apdovanoti: LTOK prizų „Pergalė“ – Artūras Poviliūnas (70), LTOK antrojo laipsnio ženklų „Už nuopelnus“ – Vaida Elena Kubilienė (85), Irena Plioplienė (80), Juozas Šalkauskas (70), LTOK prizų „Citius. Altius. Fortius“ – Vygandas Valiukevičius (70), Povilas Juozaitis (60), Gintaras Krapikas

Rugpjūčio 28 d. D.Gudzinevičiūtė 65 metų sukakties proga LTOK prizų „Citius. Altius. Fortius“ apdovanojo buvusį ilgametį Lietuvos čiuožimo federacijos prezidentą Kazimierą Starkevičių

LTOK nuotr.

Legendinę gimnastikos trenerę V.E.Kubilienę pagerbė ir Lietuvos gimnastikos federacijos vadovai A.Gudiškis ir D.Kutkaitė

Saulius Čirbos nuotr.

(60), Artūras Vieta (60), Stasys Petkus (60), Voldemaras Mačiulskis (55), Vidas Bičiulaitis (50), LTOK medaliu „Už nuopelnus olimpizmui“ – Borisas Jurkaitis (70), Antanas Grigaliūnas (60), Evaldas Malelė (60), Sergejus Jemeljanovas (60), Genė Juodienė (60), Donata Vaičytė-Martinkienė (55), Daiva Statkevičienė (50), Olimpine žvaigžde – Paulius Daumantas (50).

RINKOSI OLIMPINIO PAVELDO KOMISIJA

Rugsėjo 2 d. vyko LTOK olimpinio paveldo komisijos posėdis. Jame dalyvavo šios komisijos pirmininkė, Lietuvos olimpinės akademijos prezidentė dr. Asta Šarkauskienė, komisijos sekretorius ir LTOK olimpinio švietimo programų vadovas Kasparas Šileikis, komisijos nariai – LSU Sporto edukologijos fakulteto dekanė dr. Daiva Majauskienė, LSU doktorantas Renatas Mizeras,

buvusi profesionali dviratininkė Gabrielė Navardauskienė, Lietuvos sporto muziejaus I. e. p. direktorė Ilona Petrokienė, Klaipėdos sportininkų namų direktorius Algirdas Vaicekauskas.

Svarstyta LTOK olimpinio paveldo komisijos 2021–2024 m. strateginio veiklos plano ir kiti aktualūs sporto paveldo klausimai.

KALĖDOS BE FILMŲ – NE KALĖDOS

URTE BALČIŪNAITĖ RUGPJŪČIO PABAIGOJE PASIEKĖ VIENĄ DIDŽIAUSIŲ SAVO PERGALIŲ IR LIETUVOS ŽIRGINIO SPORTO ISTORIJĄ PAPILDĖ NAUJU ĮRAŠU. JI SU ŽIRGU VALVERDI PASAULIO DAILIOJO JOJIMO ŠEŠERIŲ METŲ ŽIRGŲ ĮSKAITOJE PATEKO Į FINALĄ IR UŽĖMĖ AŠTUNTĄ VIETĄ. TAI GERIAUSIAS VISŲ LAIKŲ LIETUVOS SPORTININKŲ REZULTATAS PLANETOS DAILIOJO JOJIMO PIRMENYBĖSE.

DOMINYKAS GENEVIČIUS

Asmeninio albumo nuot.

GERIAUSI

Knyga: Richardas Bransonas. „Po galais! Imk ir daryk!“ („Screw it. Let's do it“).

Filmas: „Greiti ir įsiutę“.

Atlikėja: Billie Eilish.

Raitelė šiuo metu gyvena, sportuoja ir dirba Nyderlanduose. Tradicinei „Olimpinės panoramos“ rubrikai U.Balčiūnaitė atskleidė, kiek jos įtemptame gyvenime yra laiko knygoms, filmams ir muzikai.

UŽMIEGA SU KNYGA RANKOSE

Raitelė prisipažįsta, kad skaityti mėgsta, bet laisvalaikio trūkumas neleidžia šiuo užsiėmimu mėgautis dažnai.

„Skaityti vaikystėje nemėgau, nes buvau labai aktyvi ir visą laiką praleisdavau lauke. Nusėdėti vietoje skaitant knygą būdavo sudėtinga. Labai nemėgau to ir mokykloje. Bet vėliau atėjo laikas, kai pradėjo patikti skaityti, tik nelabai tam turiu laiko“, – sako U.Balčiūnaitė.

Laiko trūksta, nes raitelė dirba septynias dienas per savaitę.

„Grįžusi namo dažniausiai einu valgyti, praustis ir miegoti. Jei turiu šiek tiek laisvo laiko, tai norisi aplankyti draugus. Bandžiau skaityti prieš miegą atsigulusi į lovą, bet užmiegu tiesiog su knyga rankoje“, – prisipažįsta raitelė.

KALĖDINIS FILMŲ MARATONAS

Sportininkė atskleidžia, kad tada, kai nori tiesiog prasiblaškyti ir

pasijuokti, renkasi komedijas. Patinka jai ir veiksmo filmai. Be filmų neapsieina gražiausia metų šventė.

„Vis dar mėgstamiausias dalykas per Kalėdas – patogiai įsitaisyti ant sofos ir žiūrėti visus kalėdinius filmus iš eilės. Žinoma, jei turiu galimybę tą dieną nedirbti. Su filmais panašiai kaip ir su skaitymu, tik šiek tiek paprasčiau, nes dažnai filmą įsijungiu gamindama, valgydama ir tvarkydama namie. Kitaip tam laiko nelabai turiu“, – neslepia.

MUZIKA – PAGAL NUOTAIKĄ

U.Balčiūnaitė sako, kad muzika ją lydi nuolatos, net ir darbo dieną. O labiausiai patinka užsienietiška.

„Muzikos klausau visą dieną dirbdama arklidėje bei jodama. Visada būna įjungta viena ir ta pati radijo stotis, todėl ką groja, tą ir klausome, – šypsosi U.Balčiūnaitė. – Ausinių nenaudoju, nes jojant jos nelabai laikosi. Važiuodama automobiliu mėgstu garsiai klausytis muzikos. Paprastai muzika labai priklauso nuo nuotaikos.“

Kalbėdama apie koncertus prisipažįsta, kad muzikos renginiai jai patinka, bet dėl laiko stokos juose dažnai sudalyvauti nepavyksta.

—medicinos klinika, siekiantiems tiksliau

„LTeam LAB“ – oficialus Lietuvos olimpinės komandos sveikatos ir fizinės būklės įvertinimo, fizinio parengtumo stebėjimo partneris.

Sporto medicinos, mokslo ir tyrimų laboratorija, esanti „Affidea klinika“ patalpose, įkurta bendradarbiaujant su Lietuvos tautiniu olimpinio komitetu. Tai – pirmą tokia laboratorija šalyje, skirta visiems – nuo sporto entuziastų iki olimpinės rinktinės narių!

 affidea
klinika

LAB

*Justinas Kinderis
Šiuolaikinė penkiakovė*

Konstitucijos pr. 15, Vilnius | tel. 1811

PIRMOJI LIETUVOJE

AB „Vakarų laivų gamykla“ įmonių grupė jau penkis dešimtmečius yra didžiausia jūrinės inžinerinės pramonės įmonė Lietuvoje, išsaugojusi galias laivų remonto ir statybos tradicijas. Vienijanti 20 skirtingos specializacijos įmonių, AB „Vakarų laivų gamykla“ didžiuojasi galėdama pasiūlyti visas su laivo gyvavimo ciklu susijusias paslaugas.

STATYKIME ATEITIES LAIVUS KARTU!

www.wsy.lt

LAIVO GAMYBA

3.500.000 gamybos valandų

700.000 dalių

6.000 tonų

LĖKTUVO GAMYBA

80.000 gamybos valandų

100.000 dalių

537 tonos

AUTOMOBILIO GAMYBA

23 gamybos valandos

3000 dalių

1.9 tonos

OFICIALUS RĖMĖJAS

